CYNTHIA POWELL

Îngerul negru

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Trei siluete urcau cărarea dificilă ce trecea printre trunchiurile cioturoase ale livezii de măslini, două fete și un măgar. Cea mai tânără era doar o copilă și mergea în spatele măgarului. Francesca Temple era suplă, cu părul blond răsfirat de vânt în jurul feței ovale, cu trăsături delicate. Cărarea tăia peste terasele pe care creșteau măslinii și era atât de abruptă și de pietroasă încât doar o capră sau un măgar puteau s-o urce în siguranță, dar Francesca era îndemânatică.

Ajunseră pe o platformă. Câteva pietre îngrămădite rămăseseră dintr-o construcție acolo. Francesca propuse o pauză.

– Am ajuns departe, Stacey. Nu suntem la hotarul terenului nostru?

Fetița se revoltă.

– Vreau să mergem la castel, nimeni nu se va supăra. Ești leneșă, Fran, traiul în Londra te-a moleșit.

Francesca râse.

– Încă nu m-am obișnuit cu soarele din Italia și nu vreau să urc până la castel. Dacă ne întâlnim cu marchizul, nu vezi cum suntem îmbrăcate?

Purta pantaloni albi, care se prăfuiseră pe drum și un tricou fără mâneci, ceea ce nu i-ar fi plăcut unui nobil italian, pentru care vroia să fie îmbrăcată mai elegant.

În vârful dealului erau satul și castelul. Clădirile cenușii ale Castel Vecchio erau adunate în jurul turlei bisericii, rămășițe medievale ale refugiului din fața piraților care bântuiseră coasta. În zilele noastre, tinerii plecau spre orașele de pe malul mării, iar străzile înguste erau urcate mai mult de turiști.

Castelul era cam sumbru, se gândi Francesca și probabil zidurile lui văzuseră multe fărădelegi.

Privi în jos, de unde veniseră. Soarele lumina valea de jos cu putere și deși era doar sfârșitul primăverii, vegetația părea arsă de soare, cu excepția frunzelor argintii ale măslinilor.

Valea era presărată cu case și împărțită de drumuri șerpuite, care urcau dealurile aride, prim bastion al Apeninilor ligurieni profilați la orizont.

Chiar sub ele era acoperișul casei lor, Bellavista. Francesca Temple venise alături de familia ei pentru că era în vacanță. Nu-i mai văzuse de un an, de când murise bunica ei, cu care locuise. Între ea și sora ei Stacey, de fapt Anastasia, era o mare diferență de vârstă. Fetița avea doar nouă ani. Bunica din partea tatălui spunea că nu s-a gândit când au conceput-o, că nu vor rezista la Bellavista.

Nu era în întregime vina tatălui lor, Henry; pământul era arid și se descuraja dacă nu-l susținea mama lui. Bunica luase acest pământ deoarece mama Francescăi, Stella, suferea de astm și clima îi era binefăcătoare. Îi fusese foarte rău după nașterea Francescăi și soacra ei avusese grijă de copil Stella se bucurase în secret să scape de-o grijă. Bunica era pe jumătate italiană, Francesca purta numele ei. Vizita des Bellavista, dar foarte rar își lua și nepoata cu ea.

Nu se zgârcise cu educația Francescăi. Aceasta făcuse și un curs de bucătar.

– E folositor, spusese nepoata. Dacă ți se întâmplă ceva rău, pot să mă întrețin singură.

Bătrâna zâmbise indulgent.

– Nu voi păți nimic. N-ai decât să înveți să gătești, dar soarta te va duce într-un loc mai select decât bucătăria.

Obișnuia des să facă astfel de remarce misterioase. Francesca știa că bunica ei vroia să se mărite bine, dar ea avea propriile ei idei. Nevrând să se certe cu generoasa bunică, nu i le spunea.

Apoi, brusc, bunica a făcut infarct și a murit și nu prea a avut ce să lase moștenire. Jucase la bursă și pierduse. Îi lăsase Francescăi vreo câteva sute de lire, pe care fata le cheltuise pe cursul de gospodină, iar Henry îi lăsase Bellavista, cu condiția ca după moartea lui să-i revină Francescăi.

După ce terminase cursul, Francesca venise acasă înainte de a-și căuta un serviciu și se înțelesese cu Desmond Watson ca să vină și el imediat ce putea.

Francesca îl aștepta cu nerăbdare, căci viitorul ei depindea de asta. Ea și Desmond țineau unul la altul. Francesca intenționa să-și găsească o slujbă, pentru a strânge bani pentru nuntă, și cum Desmond nu câștiga mult, probabil că va continua să lucreze și după aceea. Nu erau încă logodiți, dar spera ca în această vacanță împreună să primească inelul de logodnă.

Desmond apăruse în viața ei înainte de moartea bunicii. Deși nu-l îndrăgea, bătrâna nu se opusese, știind că asta ar fi încrâncenat-o pe Francesca. Era convinsă că sub farmecul lui degajat, tânărul nu avea

un caracter profund și spera ca Francesca să-i descopere slăbiciunile înainte de a fi prea târziu. Insistase însă să amâne nunta.

– Dar am douăzeci și unu de ani, protestase Francesca. Multe fete se mărită la vârsta mea.

– El crede că vei moșteni bani? întrebă direct doamna Temple.

Francesca se făcu roșie. Desmond nu era un mercenar, declară ea. Bunica ei avea prejudecăți și nu era dreaptă cu el.

– Oricum, nu te grăbi, oftă bunica. Nu mai am mult de trăit, Fran, și nu mă descurc fără tine.

– Prostii, mai ai mulți ani de trăit, evită Francesca acest șantaj subtil.

Dar Francesca greșea.

Nu analizase niciodată sentimentele ei pentru Desmond. Era normal pentru o fată de vârsta ei să aibă admiratori. Desmond era chipeș și ea se autoiluziona c-o iubea. Faptul că n-o înțelegea nu i se părea semnificativ. Era sigură că dragostea romantică exista doar în romane și că prietenia ei afectuoasă cu el era un fundament suficient pentru căsătorie. Poate că avea dreptate, dar soarta hotărâse altfel.

Când sosi acasă, Francesca fu dezamăgită de starea lucrurilor de la Bellavista. Stacey se sălbăticise, deși tatăl ei o învățase să scrie și să citească. Casa era

neîngrijită. Fără bani de la mama lui, Henry nu putea să mențină gospodăria, iar Stella era bolnavă.

Francesca își dădu seama că nu va trece mult până ce tatăl ei va fi incapabil să-și plătească dările, iar proprietatea va fi vândută. Spera doar că va obține destui bani pe ea.

Stând la hotarul dintre proprietatea îngrijită a vecinului lor și cea neglijată a lor, Francesca se simțea disperată. Și Anastasia simțea o nesiguranță, dar credea că venea din altă parte.

– Iubesc Italia. Cred că ar trebui să mor în altă parte. Bunica îi spunea tatei că ar trebui să merg la școală în Anglia. Nu vreau. Mă bucur că a murit și nu mă mai poate obliga.

Francesca fu șocată.

– Nu vorbi așa! Îi datorăm mult bunicii și mi-e dor de ea.

– Dar era bătrână, sublinie Stacey. Nu mai putea trăi mult. Îmi plăcea de ea când a încercat să-l convingă pe tata să mă trimită de aici.

În pantaloni scurți și tricou, desculță, cu părul încâlcit, Stacey arăta ca o sălbatică, iar măgarul completa această imagine.

– Vroia să fii educată, nu să devii o barbară, îi spuse Francesca. Ceea ce ai și devenit.

Stacey mângâie urechile măgarului.

– Și ce dacă? se răzvrăti ea. Îmi place barbaria

– Ar trebui să mergi la școală, insistă Francesca, întrebându-se dacă în eventualitatea că s-ar fi măritat cu Desmond, el va fi de acord ca fetița să stea la ei în timpul școlii. Poate că ar trebui să te iau în Anglia cu mine.

Stacey o privi surprinsă.

– Te întorci? Nu rămâi cu noi?

– Nu pot, Stacey. Trebuie să-mi câștig existența și poate mă mărit.

Stacey coborî de pe măgar, lăsându-l să pască vegetația uscată.

– Cu cine?

– Cu un băiat pe care l-am cunoscut la Londra. E drăguț. O să-ți placă.

– Ba n-o să-mi placă, spuse Stacey hotărâtă. Eu plănuiam să te îndrăgostești de Angelo, să rămâi aici și să nu mai trebuiască să muncești.

– Cine e Angelo? întrebă Francesca.

– Cum, n-ai auzit de el? E fiul marchizului. S-a întors acasă, la castel. Arătă într-acolo. E chipeș, Fran, ca prinții din povești.

Francesca privi clădirea impunătoare din vârful dealului.

– Și castelul e ca din povești, fu Francesca de acord și râse. Bineînțeles, știam că marchizul are un fiu, dar

nu-mi aduc aminte numele lui. N-aș vrea să mă mărit cu un italian și fără îndoială, el e logodit deja.

– Sunt sigură că nu e. Rosa spune că s-a întors ca să se așeze la casa lui, dar nu și-a găsit încă o soție.

– N-ar trebui să asculți bârfele servitorilor. Dar probabil că are pe cineva în vizor.

Auzise de Angelo Vittorini, cel care câștigase Grand Prix-ul anul trecut. Era soiul de om care atrăgea atenția oriunde mergea. Era cunoscut ca un obișnuit al cazinourilor de la San Remo și Monte Carlo, unde avea un noroc fenomenal și ca un iubitor de femei frumoase și bogate, la care avea mare succes. Numele de „Angelo“ nu i se potrivea.

Deci, tatăl lui autoritar îl chemase acasă ca să se însoare cu vreo fată inocentă ca să-și perpetueze numele, iar apoi să rămână prizonieră în castelul întunecat, pe când el se va întoarce la viața de distracții. Francescăi îi era milă de viitoarea lui soție, dar fără îndoială că aceasta știa la ce să se aștepte. Câtă deosebire de viitoarea ei uniune cu Desmond, cu care va fi și prietenă și camaradă, împărtășind problemele și speranțele.

– Mă bucur că nu sunt italiancă.

– De ce? întrebă Stacey. Italienii sunt simpatici.

– Oricum, în familiile aristocrate, cred că fetele trebuie să se mărite cu cel les de părinții lor. Zestrea și contractele sunt considerate mai importante decât dragostea.

– Nu te poți opune să te îndrăgostești de Angelo, insinuă Stacey. Și nici el de tine. Ești frumoasă, Fran și ieșită din comun, ca o prințesă din basme. Sper să vă căsătoriți unul cu altul.

Francesca râse.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpo, dar sunt imună la farmecul latin și-l am pe Desmond, cu care mă înțeleg mai bine, fiind britanic. Cred că știi că-mi pot petrece weekendul cu prietenii mei în Imperia și-l voi aduce aici luni.

Stacey era nemulțumită.

– Mami și tati nu-l vor aici, anunță ea.

– De ce? Vrea să-mi cunoască familia și ar fi timpul s-o facă.

Nu credea că părinții ei ar avea ceva împotriva vizitei lui Desmond. Nici măcar nu-l cunoșteau. Poate credeau că nu e destul de bun pentru ea. Henry moștenise visuri mari de la mama lui, dar ar fi trebuit să fie mulțumit că ea își găsise un prieten stabil.

– Poate vine mâine în vizită, spuse Stacey.

– Cine, scumpo?

– Angelo, desigur.

– N-ar trebui să-i spui signor Vittorini? sugeră Francesca.

– A zis că pot să-i spun Angelo.

Francesca era uimită. Nu știa că fiul marchizului era în relații atât de apropiate cu familia ei, dar explicația lui Stacey o miră și mai mult.

– Merg des la castel. Sunt prietenă cu bucătarul. Mă servește cu dulciuri. Angelo mai vine pe acasă, deși tu nu erai aici. Mi-a spus că i-ar plăcea să aibă un copil blond ca mine.

– Așa a zis?

Francescăi nu-i plăcea că sora ei mai mică își pierdea timpul pe la bucătăria castelului. Dar n-o putea acuza, căci sora ei era mai tot timpul singură, mama ei neavând timp pentru ea, fiind bolnavă, iar italienilor le plăceau copiii.

– Sper că nu te duci acolo cu cerutul.

Nu i-ar fi plăcut ca sora ei să cerșească.

– Bineînțeles că nu, dar dacă Beppo, bucătarul îmi oferă ceva bun, aș fi proastă să refuz. Au mâncăruri bune.

La Bellavista mâncarea era săracă, din cauza lipsurilor și oftară amândouă.

– Cred că și prietenii tăi te servesc cu bunătăți, continuă Stacey. Aș vrea să vin și eu cu tine.

Acești prieteni, familia Calvi, o invitaseră pe Francesca la petrecerea de logodnă a fiului lor mai mare.

– Îmi pare rău, scumpo, dar sunt numai adulți.

– Mai bine eram mare și mă măritam cu Angelo.

– Dacă ai fi fost adultă, n-ai fi vrut. Acest Casanova italian se pare că o vrăjise pe Stacey. Dacă ai fi mare, ai gândi mai profund.

– Nu cred, insistă Stacey.

Petrecerea familiei Calvi, de fapt un bal mascat, a fost inaugurată de Giulia Calvi, sora viitorului mire, care preluase idei romantice din romane istorice. Ideea ei a fost îmbrățișată de familia Calvi. Aceștia câștigau bani mulți din afacerile cu petrol. La fel ca majoritatea italienilor, erau veseli și se bucurau să găsească o scuză pentru distracție.

Giulia fusese colegă cu Francesca la pensionul scump din Elveția și erau prietene. Giulia fusese încântată că Francesca va fi în Italia și va putea participa la petrecere și insista să vină mascată.

Francesca se hotărî să fie Diana, zeița lunii și își făcu un costum ieftin, dar de efect. O convinsese pe Giulia să-l invite și pe Desmond.

Era nerăbdătoare când porni spre Imperia în micul Fiat, mașina familiei. Era uzat, dar spera s-o ducă la destinație.

Drumul urca dealul și trecea prin sat, o lua pe lângă castel și biserică, apoi șerpuia mai departe.

Francesca străbătuse cam jumătate din distanță când, luând-o la vale, observă că nu-i funcționau frânele. Transpirată, Francesca intră într-o movilă de pe marginea drumului.

Mașina se opri și Francesca medită asupra situației.

După-amiaza abia începuse și localnicii se odihneau, deși era cam răcoare. Peisajul era nemișcat. Mai mult, o luase pe un drum nu prea frecventat.

După ce examină mașina, își dădu seama că avea nevoie de reparații capitale. Poate o va lua cineva și odată ajunsă la familia Calvi va suna la un service să ia mașina, iar cu puțin noroc va fi reparată luni dimineața. Tatăl ei se va supăra.

Coborî din mașină și privi în jur. Terase cultivate se întindeau cât vedeai cu ochii. Soarele strălucea pe cerul senin, iar la orizont se zărea marea. Se auzeau mașinile trecând pe autostrada din apropiere, dar nici una nu veni spre ea.

Trebuie să treacă vreun șofer, se gândi ea și într-adevăr auzi o mașină apropiindu-se. Francesca ieși în drum să-i facă semn să oprească. Era o mașină sport care venea cu viteză și se îndoi că șoferul observase semnul ei. Dar acesta se întoarse și opri lângă ea. Mașina avea o capotă mare și era decapotabilă.

Șoferul sări peste portieră, nemaiobosindu-se s-o deschidă și veni spre ea. Deși era cald, purta un pulover negru, avea ochelari de soare și părul negru. Era înalt pentru un italian și suplu, dar era prea mult să spere că era englez.

– Am pană, spuse Francesca. Un guasto.

– Am observat, răspunse el în engleză, cu un slab accent. Privi Fiatul. Nu mă mir. N-aș avea curajul să merg cu mașina ta pe șosea.

– De obicei merge bine, o apără ea. Călătorim adesea până la Imperia cu ea, dar acum mă tem că s-a stricat.

El privi înăuntru.

– Si, signorina, mă tem că s-a stricat. Îți trebuie o nouă cutie de viteze.

– Vai! De asta se temea. Signore, dacă treci pe lângă un service, le spui să vină s-o repare?

– Da, dar ce vei face până atunci? Pot trece ore întregi. De fapt, s-ar putea să vină abia luni.

– Așa e. Francesca începu să calculeze în minte cât ar costa-o să închirieze o mașină. Străinul o studia privindu-i ochii albaștri-cenușii cu reflexe violete.

Străinul zâmbi.

– Fetițele ca tine n-ar trebui lăsate singure să conducă rable.

Ea se îndreptă în toată înălțimea ei de un metru șaizeci.

– Nu sunt o fetiță. Am douăzeci și ceva de ani și am experiență la șofat. Doar că am avut ghinion. Merg undeva.

– Unde?

– La Imperia. Petrec weekendul cu prietenii.

– Și eu merg acolo. Te pot duce eu.

Francesca privi cu îndoială mașina sport și el râse.

– Ultima mea jucărie, eu am proiectat-o, se mândri el. Cei de la Ferrari au făcut-o cum le-am spus. Merge ca un obuz.

Francesca era jenată. Nu mai întâlnise bărbați care să-și facă mașinile la comandă.

– Ți-e frică să te sui în ea? Nu e ca micul tău Fiat, are mulți cai putere.

– Nu mi-e frică, oricâți cai putere ar avea spuse Francesca, mințind un pic. Își ridică bărbia, sfidătoare. Nu mașina o făcea să ezite. El era un străin. Dar bărbatul simți grijile ei și râse.

– Crezi că sunt lupul cel rău care mănâncă miei? întrebă el. Fii liniștită, signorina, căci și eu merg la un bal mascat dat de familia Calvi, de care poate ai auzit.

– Ciudat! exclamă Francesca. Acolo merg și eu. Am fost colegă de pension cu Giulia Calvi.

– Da? Avea senzația că el știa asta. Bene, înseamnă că aproape ne cunoaștem. Ai bagaje? Deși nu prea e loc în mașina mea, le îndes eu pe undeva.

Mângâie capota strălucitoare. Evident, era mândru de creația lui.

– Ești foarte amabil. Se îndreptă spre Fiat să-și ia valiza. Nu-mi spui cum te cheamă?

– Nu, signorina. Va fi un bal mascat, nu trebuie să ne cunoaștem. Așa că nu-ți voi spune cum mă cheamă și nici nu te voi întreba, deși aș putea ghici.

Intrând în joc, Francesca spuse:

– Te rog, n-o face, deși oricum mi-ai văzut fața și m-ai putea recunoaște.

– Dar vei fi mascată și mă voi amuza încercând să te găsesc.

– Va fi o distracție pe cinste, spuse ea.

Încă avea îndoieli în privința lui. Instinctul îi spunea să se păzească. Ar fi vrut ca el să-și scoată ochelarii de soare. Ochii erau ferestrele sufletului și alături de gura cuiva, spuneau multe despre om. Ar fi vrut să-i ceară să-și scoată ochelarii, dar nu avea curajul să-i spună că vroia să-l privească în ochi, să vadă dacă era de încredere.

Așa că-i studie gura, dar aceasta nu trăda decât că era fermă și proporționată, cu o mică grimasă ironică, deasupra unei bărbii puternice.

În plus, avea umeri largi, o talie suplă, dar asta nu-i spunea decât că e bine făcut, probabil sportiv, dar nu știa sigur nici asta.

Îi privi mâinile. Avea degete lungi, bronzate și nervoase, mâini fine, sensibile. O linișteau. Dacă ar fi fost albe sau groase, s-ar fi ferit de el.

El suspecta că-l cerceta, căci zâmbea ironic, dar nu spuse decât:

– Nu e prea plăcut să ne prăjim la soare. Mergem?

– Da... păi... Își luă valiza. Era o valiză veche pe care o împrumutase de la mama ei, pentru că era mai mică, dar o agăță de ușa mașinii și se deschise, hainele căzând pe jos.

Stacojie și jenată, începu să le adune și fu supărată să vadă că bărbatul ridică un furou pe care îl privea cu interes. I-l smulse din mână, îl îndesă în valiză și o închise.

– Ar fi fost mai politicos să privești în altă parte, observă Francesca acid.

– Vroiam doar să te ajut, spuse el amuzat. Cunosc echipamentul femeilor.

– A, ești unul din aceia? întrebă ea cu dispreț.

El ridică din umeri.

– Nu știu ce vrei să zici cu „unul din aceia“. Nu produc lenjerie, dacă la asta te-ai referit.

Nu la asta se referise și el știa asta.

– În zilele noastre, continuă el, toate misterele feminine apar în reclame la televizor. Nu-i așa?

– Mi-e teamă că da.

Îl lăsă să-i ia valiza, sperând că încuietorile nu se vor mai deschide și încuie Fiatul. El puse valiza undeva în spatele mașinii și-i oferi o pereche de ochelari de soare.

– Pune-ți-i, șoseaua reflectă strălucirea soarelui.

– Mulțumesc, dar am și eu.

Căută în poșetă și scoase unii albaștri și mici.

– Nu sunt buni, spuse el. Ca majoritatea accesoriilor feminine. Pune-ți-i pe aceștia. Nu arătau prea bine.

– N-am nevoie, spuse ea.

– Te rog, fă cum îți spun, îi ordonă el. Hai, că n-avem timp.

Îi puse ochelarii și ei i se făcu pielea de găină când o atinse cu degetele. Fiori electrici îi treceau pe șira spinării.

– Ești cam arogant, signore.

– Unele femei nu știu ce e bine pentru ele, răspunse el.

– Nu mai spune! exclamă ea. Ei bine, sper că ești mulțumit... Mefisto! încheie ea.

El inspiră rapid surprins.

– De ce mi-ai spus Mefisto?

– Nu știu, mi-a venit în minte.

– Bănuiesc că ești o vrăjitoare, căci așa voi fi costumat diseară, sau avem legături.

– N-aș zice, se rușină ea. Nu mi-ar plăcea să-ți pot citi gândurile.

– În clipa asta ți s-ar părea interesante, observă el.

– Mira-m-aș. Oricum, e mai bine să fiu prevenită. Voi evita toți diavolii diseară.

– Știi că n-ai cum să scapi. Permite-mi. O împinse ușor spre mașină, o așeză pe scaun și-i puse centura de siguranță. Francesca simțea furnicături prin tot corpul.

Mașina era atât de scundă că părea că se așezase în stradă. Apoi intră și el în mașină, sărind ușa și porni motorul. Mașina plonjă în jos pe pantă și curentul îi flutura părul. Drumul se arunca sub botul mașinii.

Viteza te înveselea. Mașina era îngustă așa că erau aproape unul de altul, aproape că-și atingeau coapsele și era conștientă de trupul lui suplu și musculos. El șofa concentrat, știind că o greșeală la viteza aceea ar fi fost fatală.

Șoferii italieni conduceau cu viteză maximă și majoritatea accidentelor erau coliziuni frontale. El sfida limita de viteză, bazându-se pe faptul că drumul era pustiu la acea oră. Doar când treceau prin localități încetinea.

Francesca răsuflă ușurată. Își scoase ochelarii de soare, îi puse pe torpedou și scoțând un pieptene,

începu să-și aranjeze părul. Oprit la un semafor, șoferul ei o privi.

– Bene, ce zici de performanțele mașinii? întrebă el.

– Sunt bune, dar mă consider norocoasă că am ajuns teafără.

– Știu să conduc. Apoi adăugă: Ești apetisantă, signorina.

– Chiar ai vrut să-mi testezi nervii? se indignă ea.

– Poate am vrut să văd din ce aluat ești făcută.

– Atunci, sper că ești mulțumit.

Semaforul se făcu verde și mașina înaintă.

– Foarte satisfăcut, spuse el.

Asta o cam zăpăci. Era doar o pasageră, își repetă ea. El căutase s-o sperie din pură răutate, crezând-o o străină timidă și era doar surprins că ea nu se trădase. O deranja, căci virilitatea lui o tulbura. Încercase să stea cât mai departe de el, lipindu-se de portieră. Desmond n-o tulbura așa. Ca să fie cinstită, Desmond n-o emoționase vreodată. Își spunea că-l iubea, dar nu o excita. Bunica ei o protejase și la facultate fusese șocată și dezgustată de relațiile amoroase ale colegelor ei. O idealistă romantică, gândea că dragostea e o mare aventură, culminând cu noaptea nunții. Visele acestea slăbeau frumusețea acestei nopți. Desmond

încercase să se culce cu ea, dar îi spusese sincer că preferă să aștepte. El fusese de acord, în loc să se despartă de ea și asta o făcuse să-l respecte și o asigurase că o iubea cu adevărat.

Acum, magazine și cafenele se înșirau de-a lungul drumului care ducea spre vest, departe de portul unde uleiul de măsline, sursa locală a prosperității, era exportat. În timp ce urcau încă o colină, se înmulțeau palmierii, lămâii și portocalii.

În fața porților deschise de fier forjat, pe unde se ajungea la vila ascunsă de arbuști, tovarășul ei opri mașina.

– Ne vom despărți aici, spuse el. Dacă te duc până acolo, va trebui să salut familia Calvi și n-aș vrea să-i încurc, acum că se pregătesc de petrecere.

– Ai drepate, răspunse Francesca, întrebându-se dacă acesta era motivul real pentru care nu vroia să-i salute.

Cu o grijă exagerată, îi înmână valiza.

– N-aș vrea ca furoul tău albastru să cadă iar pe jos, spuse el ironic.

– Ei bine, o mie de mulțumiri, spuse Francesca. Adio, signore.

– Nu adio, doar arrivederci.

– Așa e, ne vom vedea diseară.

– Poți să fii sigură de asta. Zâmbi malițios. Mai ales că ai o datorie față de mine.

Francesca roși, mânioasă.

– Știu că-ți sunt datoare, dar sper că ești prea generos să accepți plata.

– Nu-ți voi cere nimic ce n-ai vrea să-mi dai, spuse el misterios.

– Chiar așa? Și în ce va consta plata?

– Vei afla la timpul potrivit. Se sui din nou în mașină, o salută cu mâna și demară.

Francesca îl privi cum se îndepărta, încruntată. Dacă vroia să se lege de ea diseară, îl va pălmui. Apoi își aminti că și Desmond va fi acolo, și deși nu credea că va avea nevoie de protecția lui, el sigur o va monopoliza. Acest negustor vitezoman nu va avea ocazia s-o supere. Își luă valiza și se îndreptă spre vilă.

Capitolul 2

Pe toată coasta Liguriei munții coboară în mare, iar țărmul e plin de golfulețe cu câte un orășel: se înșiră ca niște mărgele. Nu prea e teren plat, iar vilele și hotelurile se cocoață pe dealurile dinainte de Apenienii Ligurieni. În nord, munții sunt pustii și sumbri, păzind câmpia Lombardiei.

Imperia, capitala provinciei cu același nume, era împărțită în două, Oneglia spre est și San Maurizio spre vest. Era renumită pentru industria uleiului de măsline, iar prosperitatea creată de acesta făcuse ca locuitorii săi să fie printre cei mai bine plătiți muncitori din zonă. Pe de altă parte, cultivarea florilor, cealaltă activitate principală, era mai dificilă, necesitând trezirea dis-de-dimineață și udarea de trei ori pe zi.

Familia Calvi era dintre cei care prosperaseră din comerț, deși nu erau la fel de bogați ca familia Vittorini, care practic dețineau afacerile cu ulei de măsline. Trăiau într-o vilă drăguță pe pantele din vest, dar petrecerea lor ambițioasă nu se dădea acasă: închiriaseră un hotel. După aceea, Francescăi i se spusese să se întoarcă la vilă și să-și petreacă restul weekendului cu prietenii, iar Desmond era bineînțeles și el invitat.

Giulia o aștepta privind de la balconul de la etajul întâi și fu surprinsă s-o vadă venind pe jos. Alergă în întâmpinarea ei, exclamând:

– Cara mia, ce s-a întâmplat. Unde ți-e rabla?

– Undeva pe colinele spre Bellavista, o informă Francesca. Și sper ca tatăl tău o să mă ajute s-o iau de acolo.

– Bineînțeles, îi va face plăcere, dar intră, pari obosită și înfierbântată, spune-mi ce s-a întâmplat. Se vede că ai trecut prin multe peripeții.

În salonul răcoros cu podea de marmură, în fața unui pahar de limonadă rece, Francesca îi povesti prin ce trecuse.

Giulia era o fată suplă și brunetă, purtând pantaloni și bluză, care aproape deveniseră o uniformă printre fetele de pe Riviera, indiferent de

naționalitate. O interesă mai mult salvatorul Francescăi și începu să speculeze cine ar fi putut fi.

– Dacă șofează atât de repede, probabil e un pilot de curse. Vorbea în engleză ca să mai exerseze cu Francesca. Înșiră o listă de nume, terminând cu: Camilo Ardoino, căruia îi plac mașinile sport, dar e scund și blond. Angelo Vittorini, dar nu... el folosește Ferrari-ul tatălui său de când s-a lăsat de sport și mă îndoiesc că va veni diseară. Apoi e Roberto, dar nu, e în Spania. Nu, cara, nu-mi imaginez cine a fost.

– Ar trebui să fac o baie și trebuie să-mi calc rochia.

– Si, si, imediat.

O conduse în camera Francescăi, dotată cu propria baie.

– Prietenul tău nu se supără că ai călătorit cu străinul? O mașină sport are doar două locuri, e intim, nu-i așa? Dar probabil că nu-i vei spune.

Francesca roși ușor, amintindu-și senzațiile pe care le avusese lângă străin.

– Des nu se va supăra, spuse ea repede.

– Un italian ar fi foarte gelos.

– Des nu e așa. Are încredere în mine.

– Pe mine m-ar deranja, declară Giulia deschizând ușa băii. Un bărbat ar trebui să fie furios dacă alt bărbat măcar se uită la înamorata lui.

– Nu mi-ar plăcea asta, râse Francesca. Ar fi rău ca Des să n-aibă încredere în mine.

– Dar dacă un bărbat nu e gelos, cum să crezi că te iubește? insistă Giulia.

Francesca spuse nehotărâtă că erau multe alte căi de a o dovedi. Atitudinea Giuliei era tipic latină. Îi plăceau certurile și intrigile, ca și cochetăria. Era femeie și nu înțelegea camaraderia dintre bărbații și femeile din Anglia. Francesca intenționa să-i spună lui Desmond despre mica ei aventură și se aștepta ca pe el să-l distreze asta.

Rochia ei era șifonată și își lăsase arcul lung în Fiat, nevrând să-și împovăreze însoțitorul cu un accesoriu atât de ciudat. Nu considera asta o mare pierdere, căci oricum ar fi încurcat-o. Tunica albă scurtă i se strângea pe talie și nu avea mâneci. Pe un umăr purta o tablă cu imitații de săgeți și o semilună de argint în păr. Sandalele legate până la genunchi erau de asemenea argintii. Costumul i se potrivea, subliniindu-i firea rezervată. Arăta foarte mult ca vânătoarea fecioară.

Giulia se deghiza într-o doamnă florentină, o alegere pe care o cam regreta, căci rochia grea de brocart o încurca, deși arăta bine cu părul ei negru strâns sub o bonetă de catifea cu perle.

– Cred că ai un costum mai rezonabil, spuse Giulia. Nu-ți împiedică mișcările.

– Dar tu arăți mai distinsă, declară Francesca. Arăți magnific. Toți te vor privi, nimeni nu se va mai uita la mine.

– Ba da, o asigură Giulia. Ai o înfățișare ca de pe altă lume. E incitant, cara, bărbații se vor simți atrași de tine ca muștele la miere. Îi atrag cele inaccesibile.

– Prostii! Vorbești de parcă aș fi o ciudată!

Desmond Watson ieși în întâmpinarea mașinii familiei Calvi în fața hotelului. Fetele își puseseră măștile. Desmond era bine făcut, șaten cu părul lung. Avea ochii albaștri și o expresie nevinovată care ascundea o minte analitică. Disprețuind ca tot englezul hainele sofisticate, se mulțumise să închirieze o pelerină neagră, sub care își putea purta cămașa și pantalonii. O cunoștea pe Giulia, o mai întâlnise și mormăi ceva împotriva purtării măștilor, în timp ce le ajuta să coboare din mașină. Părinții Giuliei plecaseră înainte ca să verifice dacă totul era gata.

– Parcă am fi niște copii care joacă „hoții și vardiștii“, se plânse el. Nu păcălim pe nimeni. V-am recunoscut imediat.

– Cred că ai recunoscut mașina, chicoti Giulia. Și, bineînțeles, pe Fran. O mască nu poate înșela un îndrăgostit.

– Aș recunoaște oricând picioarele lui Fran, declară Desmond, privindu-le admirativ.

– Eu nu te-aș fi recunoscut decât după voce, îi spuse Francesca, așa cum ești înfofolit în pelerina asta cu glugă. Parcă ai fi un închizitor.

Această comparație părea să-l mulțumească și le spuse fetelor că arătau bine, ceea ce era complimentul lui suprem, fiind cam lipsit de imaginație.

Trecură printr-un vestibul de marmură, ornat cu ghivece cu plante, apoi își arătară invitațiile majordomului, care îi îndrumă spre domnul și doamna Calvi, care își așteptau oaspeții. Ei erau singurii care nu purtau măști. Așteptau sub un candelabru, zâmbind noilor veniți, făcând câte un comentariu despre costumele lor și prefăcându-se că nu-i recunoșteau.

În celălalt capăt al sălii erau niște uși care dădeau spre o terasă, care cobora spre o grădină.

De obicei Desmond se distra mergând la cluburi de noapte, deși adesea munca lui îl ducea la astfel de petreceri. Se întreba dacă i se va permite să scrie un reportaj despre bal în ziarul său.

– Nu știu, îl informă Francesca și orchestra începu să cânte, iar Desmond spuse:

– Ei bine, hai să începem, și începură să valseze.

Când se așezară pe scaunele aurite înșirate de-a lungul pereților, el începu să-i povestească:

– Păcat că Bellavista nici nu e trecută pe hartă, regretă el. Ne-am fi putut distra mai mult acolo.

– Dar vreau să-i cunoști pe părinții mei, spuse Francesca, gândindu-se că el ar fi trebuit să fie mai interesat de asta, căci erau logodiți, dar se gândi că a cunoaște viitorii socri era poate un calvar, așteptând aprobarea lor. Aprobarea sau dezaprobarea părinților ei n-ar fi contat, oricum. Erau niște tineri moderni și nu s-ar fi lăsat influențați.

– Și vreau să vezi Bellavista, continuă Francesca. E casa mea.

– Am auzit că e un loc profitabil.

Aproape că era gata să spună că fusese, dar se abținu. Nu era nevoie să denigreze proprietatea înainte chiar ca el s-o vadă, dar se temea că până și el își va da seama că mergea spre ruină, cu tot ceea ce implica asta.

Fratele Giuliei, Alberto, era suplu și vesel, îmbrăcat cu o tunică și pantaloni colanți. Avea afaceri în Milano și era considerat o partidă bună pentru Beatrice Murano. Ambele familii erau de acord cu această uniune. Privindu-i, Desmond spuse:

– La italieni, contează mult familia. Aceștia doi au avut de ales?

– Nu e chiar o căsătorie aranjată, dacă asta vrei să spui, interveni Franceasca, știind amănuntele de la

Giulia. Alberto i-a fost prezentat lui Bea în acest scop și în mod convenabil s-au îndrăgostit, cel puțin ea. N-a fost greu dacă iei în considerare că a făcut școala la mănăstire și era gata să se îndrăgostească de primul bărbat prezentabil pe care l-a întâlnit. El, bineînțeles, a ajuns la stadiul în care vroia să se liniștească... Se opri, amintindu-și că auzise asta în legătură cu altcineva. Tânărul Alberto, ca și Angelo Vittorini, se distrase probabil în tinerețe și era destul de bucuros să-și accepte mireasa tânără și iubitoare, și zestrea ei. Un aranjament excelent, pentru bărbat. Căsătoriile de pe continent sunt lucruri foarte complicate, continuă ea, contracte, înțelegeri și zestre.

– Tu ai zestre, scumpo? întrebă Desmond în glumă. Câțiva butași de viță de vie, sau un smochin?

– De asta vrei să te însori cu mine? întrebă Francesca.

– Nu fi prostuță, îi reproșă el prefăcut. Ce s-a întâmplat? Ea exclamase, căci îl văzuse pe Mefisto.

Evident, el tocmai venise, căci săruta mâna doamnei Calvi și-i spunea vreun compliment, căci ea zâmbea. Apoi se îndreptă și privi prin sală. Colanți vișinii, tunică și pelerină, coarne și mască făceau din el un personaj barbar și captivant. Trebuie că era tovarășul ei de drum, căci era singurul deghizat așa.

Desmond privi în aceeași direcție și exclamă:

– Doamne, uite cine a venit!

– Regele demonilor, chicoti Francesca.

– Așa se pare. Doar un ticălos ar putea purta costumul ăla și să supraviețuiască, spuse Desmond în timp ce diavolul suplu se apropie de o brunetă superbă.

– Evident, știe unde sunt bani, continuă Desmond. Aceea e Maria Donizetti, sunt sigur. Una dintre cele mai bogate moștenitoare de pe Riviera.

– O cunoști?

Desmond zâmbi.

– Dragă, ea nu se amestecă printre oamenii obișnuiți, dar mi-a arătat-o cineva. Face parte din slujba mea să cunosc lumea. Se pare că-l cunoaște pe Mefisto.

Fata era în brațele demonului roșu.

Deși căuta să se autoconvingă de contrariul, Francesca era vag dezamăgită că demonul n-o observase. Se așteptase ca el s-o salute. Nu se așteptase s-o ignore complet. Se gândi puțin și își dădu seama că nu avea de ce se teme. El era cu prietenii lui, Maria Donizetti părea conștientă de identitatea lui, oameni bogați și influenți și probabil uitase de ea. Era de departe cel mai șocant personaj și ar fi fost jenant ca el s-o recunoască.

Privi curioasă la partenera lui când dansau pe lângă ea. Maria Donizetti purta un costum oriental, șalvari largi transparenți și o bluză brodată fără mâneci, dar nu-și descoperise pântecul. Avea un văl subțire și o mască neagră în partea superioară a feței. Purta bijuterii de brațe, la gât și la glezne și o piatră prețioasă strălucea pe banda de pe frunte. Erau evident bijuterii veritabile. Gura lui Mefisto zâmbea diabolic, dar părea atras de partenera lui, care vorbea într-una în timp ce dansau. Apoi îi pierdu din vedere.

Desmond sări în picioare.

– Hai, Fran, am stat destul, deși nu prea mă încântă valsurile astea de modă veche, dar măcar am avantajul de a fi aproape de tine.

Într-o cameră alăturată era un bufet cu gustări. Toți se prefăceau că nu-i recunoșteau pe ceilalți. Francesca îi recunoscuse imediat pe Alberto și pe Beatrice.

Lumini colorate se plimbau peste invitați. Lanțuri de hârtie erau aruncate în jurul cuplurilor.

Toată seara, Francesca stătu lângă Desmond, simțind nevoia ca el s-o protejeze de personajul diabolic, dar cum acesta nu avea intenția s-o abordeze, dansă și cu alții.

Muzica veselă și penumbra produceau o atmosferă senzuală. La miezul nopții luminile aveau să se

aprindă și să se spună toasturi în cinstea cuplului; apoi dansatorii vor descoperi cine fuseseră partenerii lor, în caz că se îndoiau.

Nimeni nu încerca gesturi familiare și câteva însoțitoare supravegheau fetele necăsătorite. Dar multe cupluri dispăreau pe terasă și când se întorceau își aranjau costumele.

Francesca dansă cu toți care o invitau, iar vinul de Chianti pe care îl băuse i se urcase la cap. Evită să iasă pe terasă, până când un tânăr o trase afară. Încercă s-o sărute, dar ea fugi în grădină, o nimfă urmărită de un satir.

Cum era hotărâtă să scape, el obosi repede și plecă după o pradă mai ușoară.

Francesca rămase în grădină, savurând aerul răcoros al nopții. Deși se auzeau șoapte și chicoteli, nu era nimeni în preajma ei. Se plimbă pe potecile pavate, umbrite de chiparoși și parfumate de trandafiri. Ajungând la capătul grădinii, un zid scund de piatră o separa de șosea. Putea vedea luminile orașului răspândite sub ea și luna tristă. Stelele formau un mozaic auriu deasupra capului ei.

– În sfârșit, te-am găsit!

Francesca se întoarse, speriată că urmăritorul ei o prinsese, dar recunoscu vocea. Era Mefisto, mai arogant ca niciodată.

– Am crezut că ești prea ocupat ca să mă observi, răspunse ea, cu inima bătând repede.

El se sprijinea neglijent pe soclul unei statui și spuse:

– Bineînțeles că te-am observat, dar păreai ocupată cu ciudatul ăla în pelerină neagră. Pot să întreb cine era?

– Nu e ciudat, e conaționalul meu, e... ăăă....

Ezită. La urma urmei, nu erau logodiți oficial.

– Prietenul meu, spuse ea.

– Și nu s-ar putea să vă despărțiți? sugeră el.

Francesca nu spuse nimic, doar ridică din umeri. În tăcerea care se lăsă, se auzea muzica și zgomotul traficului rutier. Ochii lui o fixau ca aceia ai unui șarpe. Nervoasă, rupse o frunză. Nemaiputându-i suporta privirea, murmură:

– De ce m-ai urmărit? Ce vrei?

El râse.

– Păi, să ne cunoaștem mai bine. Mă intrigi, ești ca o floare din nord și ți-ai ales bine costumul. Artemis, fecioara vânătoare, dar chiar și ea s-a îndrăgostit de Endimion.

Continua s-o studieze din cap până-n picioare. Părea o statuie de alabastru. Doar masca ei neagră discorda.

– O fată de zăpadă, o admiră el, dar pun pariu că e foc sub gheață.

O tulbura privirea lui hipnotică, deși nu-i putea vedea ochii, dar era hotărâtă să nu lase să se vadă asta.

– Presupui tu, răspunse ea surprinzător de rece. Trebuie să mă întorc.

El se depărtă de soclul statuii cu o mișcare rapidă și o prinse de mână.

– De ce vrei să fugi? întrebă el. Aici pari mai în elementul tău. Poate că ești zeița lunii. Îți mai trebuie doar vreo doi câini ca să fie imaginea completă. Ești frumoasă, cu luna în spate. Ești ca o floare fragilă.

Îi prinse și cealaltă mână și o ținu la piept. Ea nu se împotrivi, căci n-avea șanse de izbândă.

– Te rog, lasă-mă să plec, îl rugă ea cu un tremur în glas. Ciudat, simțea furnicături pe șira spinării. Acest bărbat avea un magnetism periculos și vroia să scape.

– Nu înainte să-ți plătești datoria, spuse el. Ți-am promis că voi veni s-o încasez.

De ce nu stătuse lângă Desmond? Toată seara așteptase subconștient această întâlnire, care avusese loc în partea izolată a grădinii, de unde îi era greu să scape. Era inevitabil, și asta o speria.

Era o aiurită. El era doar un playboy italian care vroia să se distreze după care să dispară pentru totdeauna.

– Ei bine, dacă aștepți un sărut pentru că m-ai ajutat, bănuiesc că aș fi rea să te refuz, dar în seara asta e inflație de săruturi, spuse ea..

– Cu toate astea sunt foarte plăcute, spuse el.

– Doar când atracția este reciprocă, răspunse ea. Cum pari să crezi că meriți unul, fă-o și apoi dă-mi drumul.

– Mă bucur să aflu că vrei să-ți plătești datoriile, remarcă el. Femeile încearcă să evite asta.

Așa cum se așteptase, îi dădu drumul mâinilor ca să o poată îmbrățișa, dar apoi așteptă. Nervii îi erau întinși la maximum, așteptând mângâietrea lui. În cele din urmă, nerăbdătoare, strigă:

– Pentru Dumnezeu, sărută-mă o dată!

– Ce invitație irezistibilă! Încet, brațele lui se strânseră și-i putea simți inima bătând sub tunica roșie și se temu că și el i-o va simți pe a ei, care bătea nebunește. Dar el tot n-o sărută.

– Cred că tu trebuie să-mi dai sărutul, sugeră el blând, la urechea ei.

Francesca își dădu capul pe spate, într-un efort de a-i vedea fața și luna străluci în coarnele lui. Lucifer în carne și oase, se gândi ea, dar reuși să spună calm:

– E ideea ta. Nu mă simt generoasă.

– Evident, murmură el. Mă întreb de ce. Ești britanică, nu-i așa? Înțeleg că domnișoara engleză

modernă se crede egala bărbaților și că are dreptul la experiențe rezervate altădată doar bărbaților. Vei găsi că e plăcut să mă săruți.

– Dacă-ți imaginezi că am moravuri ușoare, greșești, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, căci el o strângea tare în brațe. Nu sunt disponibilă pentru toți, și mă strângi prea tare.

El își relaxă strânsoarea, dar o mângâie pe spate, dându-i senzații amețitoare.

– Eva, înainte de a cădea, spuse el. Îmi permiți să joc rolul ispititorului?

– E potrivit, căci te-ai îmbrăcat în diavol, doar că trebuia să vii sub forma unui șarpe. Nu, signore, nu mă poți ispiti.

– Îți par nesuferit?

– Da, sigur, minți ea, știind că n-o credea. Avea senzația că o punea la încercare. Oare vroia să vadă dacă o poate seduce?

– Poate că ești accesibilă prietenului tău? insinuă el. Îl lași să profite de privilegiile lui?

– Sigur că nu! Mă respectă, n-ar... Nu e treaba ta! se indignă Francesca.

– Chi lo sa? murmură el. Ești cumva frigidă?

– La ce altceva te aștepți de la o fecioară de zăpadă, o zeiță fecioară? Era exasperată. Nu știu ce vrei, dar

Desmond e băiat cuminte, nu un lup ca tine. Se mișca stingherită în brațele lui. Uite ce e, îți vrei datoria sau nu? Dacă n-o vrei, te rog să mă lași să plec.

Spre surprinderea ei, îi dădu drumul și în timp ce ea făcea un pas înapoi, își încrucișă brațele pe piept.

– Prefer să aștept până vei fi binevoitoare.

În loc să se simtă ușurată, era dezamăgită. Rușinată de reacția ei, spuse furioasă:

– Ești un optimist! Mă voi feri de tine în viitor.

– Și dacă nu mă vei putea evita?

– Nu fi absurd. Nici nu știi cine sunt.

– Am o bănuială serioasă.

– Da? Ai întrebat familia Calvi cum mă cheamă?

– N-a fost nevoie. Îi vei întreba care e numele meu?

Îl privi pieziș. Era în umbră, dar luna i se reflecta în ochi, după mască. Încercând să nu se lase fascinată, spuse:

– Nu voi face asta, îmi voi aminti de tine ca de regele diavolilor. Îți mulțumesc că m-ai luat cu mașina, dar după noaptea asta sper că drumurile noastre nu se vor mai întâlni.

El râse.

– Speranțe deșarte. Soarta noastră ne unește.

– Sunt sigură că greșești.

– Hm. Ești supărată că nu te-am sărutat?

– Bineînțeles că nu, m-am simțit ușurată. Îi părea bine că el nu putea vedea că roșise. Acum, dacă mă scuzi, voi pleca...

O prinse de braț.

– Te temi că te-aș putea fura prietenului tău? Știi că aș putea.

– Ești cam încrezut, nu-i așa? îl întrebă cu dispreț. E nevoie mai mult decât de priceperea unui fustangiu ca să mă despartă de Desmond.

– Deci asta crezi că sunt? Greșești, amore mia, și îmi pasă mult de tine.

– Te rog, nu încerca să mă reții, signore, spuse ea rece. Desmond va crede că m-am rătăcit. Mă va căuta.

– Și nu ți-ar plăcea să te găsească aici cu mine? Va fi furios?

– O, nu, are încredere în mine, dar mă va tachina.

– Atunci, e foarte diferit de mine. Eu aș fi furios, dar de fapt nu te-aș fi pierdut din vedere.

– Italianul gelos?

– Exact. Sunt italian și-s gelos pe onoarea femeii mele. Atunci presupun că nu e aici, căci îți permite să cauți alte distracții?

– De fapt, este aici.

Îi dădu drumul brațului, dar Francesca nu încercă să plece. Își aminti de fata în costum oriental. Nu-și aminti numele ei, doar că era o moștenitoare bogată.

– Și totuși, îți petreci timpul jucându-te cu mine? îi reproșă ea.

– Jucându-mă? E un cuvânt pe care nu-l cunosc, signorina.

– Ei bine, descrie comportamentul tău, care e de blamat.

– Deloc. Vezi tu, în clipa de față ea nu e conștientă de intențiile mele.

Asta o surprinse. Din ce văzuse, partenera lui fusese foarte voioasă să-i primească avansurile. Era intrigată de relația lor și vroia să-l determine să se clarifice.

– Absența ta prelungită o va supăra, se hazardă ea. Apoi, amintindu-și atitudinea Giuliei față de pretendenții ei, își dădu seama de o posibilă explicație. Doar dacă nu te folosești de mine ca s-o faci geloasă?

– Signorina, ce gând urât!

– Ți se potrivește. Deși nu apreciez să fiu folosită.

– E o presupunere ridicolă. El era aproape mânios.

– Orice ar fi, acum trebuie să plec. Buena notte, signore.

El făcu o plecăciune.

– Arrivederci, cara mia, căci datoria ta n-a fost încă plătită.

– Ai avut ocazia, dar n-ai profitat, sublinie ea.

– Ți-am spus că prefer să aștept să fii mai binevoitoare.

– Visează...

– Sunt foarte răbdător, signorina, și foarte tenace.

– Nu mă îndoiesc, dar mai bine ți-ai canaliza aceste calități în direcția cea bună, adică spre altcineva.

Enigmatic, el spuse:

– Chi lo sa?

– Eu știu. Addio, signore.

Fugi de lângă el și n-o urmări, decât cu râsul ironic. Privi înapoi când urcă scările. El stătea încă la umbra copacului, abia vizibil și simți că o privea. Poate n-a vrut să spună nimic atunci când a spus că au aceeași soartă, era doar o expresie înflorită și ea spera sincer că nu era așa, era prea tulburător... Ce idee, loialitatea ei era pentru Desmond! Mefisto avea altă iubită, oricum. Probabil cealaltă nu era pe deplin pe gustul lui, vroia doar averea ei, așa că se distra cât era încă liber. Dar nu alesese bine când se luase de ea. Reintră în sală.

Mai erau doar cinci minute până la miezul nopții și când acesta veni, luminile deveniră mai puternice și invitații își scoaseră măștile în exclamații de surpriză sau de confirmare. Puțini reușiseră să nu fie recunoscuți. Apoi se distribui șampanie pentru toastul în cinstea cuplului de logodnici.

Francesca, acum din nou lângă Desmond, privi după Mefisto, dar acesta dispăruse.

Când se întoarseră la vilă, o întrebă pe Giulia ca din întâmplare cine era diavolul roșu.

Giulia râse.

– Cum nu a fost prezent la scoaterea măștilor, cred că n-a fost invitat. Toți l-au observat, dar n-a îndrăznit să se arate fără mască. Câteodată se strecoară și străini la balurile mascate, sau poate era un reporter deghizat. Au mult tupeu.

– Dar părea s-o cunoască pe domnișoara în costum oriental, Maria nu-știu-cum.

– Maria Donizetti? Săraca, e foarte urâtă și ar accepta avansurile oricărui bărbat, oricine ar fi, declară Giulia. Poate chiar a fost complice la prezența lui aici din noaptea asta. O privi pe Francesca îngrijorată. Sper că nu te-a atacat? Dar bineînțeles ai fost cu Desmond tot timpul.

– Era un personaj frapant și eram doar curioasă, spuse Francesca vag.

Nu fusese cu Desmond tot timpul și probabil Mefisto se invitase singur. Îl acceptase fiindcă spusese că era prieten cu familia Calvi și mergea la bal, dar toți știau că petrecerea fusese anunțată tuturor, așa că asta nu dovedea nimic. El vroise doar să-i câștige încrederea. Era doar un aventurier, căutându-și norocul. Poate chiar și-a imaginat că era bogată. Simțind că fusese păcălită, se hotărî să nu se mai gândească la el.

Capitolul 3

Luni dimineață, alături de Desmond, Francesca merse cu Fiatul reparat înapoi printre coline. Reparațiile costaseră mult și plătise din banii ei, sperând ca tatăl ei să i-i deconteze. În plus, mecanicii o avertizaseră că mașina nu va mai rezista mult.

Ziua dinainte o petrecuse cu Desmond, plimbându-se prin oraș și înotând pe plajă. Familia Calvi îl invitase să ia cina cu ei.

În dormitorul ei, Giulia îi spusese Francescăi, sincer ca o veche prietenă, că Desmond era o dezamăgire.

– E un om comun, cara mia. Nu mi-ar face inima să bată și nici măcar nu e bogat.

– Nu m-aș mărita pentru bani, îi spusese Francesca, zâmbind, și nu vreau ca inima mea să facă gimnastică.

Avem o relație confortabilă, de prietenie și ne cunoaștem bine.

Nu ca acel demon tulburător de noaptea trecută, dar nu vroia să-și amintească de Mefisto. Era genul de bărbat de care o fată respectabilă mai bine s-ar păzi.

– Ce plictisitor! comentă Giulia.

Totuși, în timp ce conducea spre casă, își aminti de Mefisto. Îl privi pe furiș pe Desmond, stând lângă ea. Deși nu ieșea în evidență, era atrăgător și arăta bine în cămașa albastră, descheiată la gâtul bronzat, dar n-o emoționa. Ce avea celălalt și el nu? Orice ar fi fost, el captiva toate fetele drăguțe pe care le cunoștea.

Drăguțe? Îl întrebă pe Desmond:

– Crezi că sunt drăguță?

– Ce întrebare!

– Crezi?

– Dragă, n-ai nevoie să-ți spun asta. Ești foarte frumoasă. Dar de ce ai nevoie de complimente?

– Nu vreau complimente, ci adevărul. Mă întrebam ce impresie fac cuiva care mă vede pentru prima oară.

Desmond o privi admirativ, cu părul blond deschis, cu trăsăturile ei delicate, nasul drept, genele lungi.

– Cineva pe care l-ai cunoscut la bal? întrebă el suspicios.

– A, nu cineva anume. Cu un efort își păstră vocea calmă. Oricum, aveam măști.

– Ce să spun! remarcă el. Ochii i se îngustară. Te temi că cineva care a fost sedus de tine mascată ar putea fi dezamăgit de realitate?

– Nu, sigur că nu, spuse ea repede, toți ne-am scos măștile la miezul nopții. Dar Mefisto nu fusese acolo când se întâmplase asta. Apoi își aminti că o văzuse mai înainte... Oare de ce o obseda? Deoarece fusese atât de sigur că se vor mai întâlni? Dar el nu știa unde locuia și dacă o va căuta în Imperia, n-o va găsi. Conștientă că Desmond o privea curios, schimbă subiectul, arătându-i terasele cu măslini de pe dealuri. Terasarea, singura cale de a reține umezeala și solul pe pantele abrupte, era foarte veche. Unii spuneau că data de pe vremea romanilor.

Francesca îl cunoscuse pe Desmond la o expoziție de artă a unui artist debutant. Temporar, o pasiona atunci pictura și se dusese singură, deoarece doamna Temple disprețuia arta modernă. Desmond trebuia să scrie o recenzie despre pictor. Fusese atras imediat de fata distinsă, în contrast cu studenții la arte, neîngrijiți, și găsise un pretext să-i vorbească. Din acea clipă, dimineața deveni încântătoare pentru ei și râseră pe ascuns de picturile de neînțeles prezentate ca opere ale unui geniu. Apoi o invitase la cină.

După aceea s-au întâlnit des, în ciuda dezacordului doamnei Temple. Francesca fusese singură și tânjea

după un tovarăș tânăr. Deși îl captiva, Desmond se gândea și la partea materială. Bunica era aparent bogată și lui Desmond îi plăcea să trăiască bine, deși nu avea posibilități. Când doamna Temple murise, fu uimit de decizia Francescăi de a urma un curs de gospodină, căci își imaginase că bătrâna îi lăsase destui bani. Când își dăduse seama că nu era așa, își mutase gândurile la proprietatea din Italia. Cum nu discutase asta cu el, își făcea iluzii. Ea îi spusese că vrea să muncească, dar Desmond crezuse că o făcea ca să fie independentă, nu de nevoie. Îi plăcea de ea, dar vroia o soție cu bani. Așa că nu o ceruse încă de nevastă, făcuse doar aluzii, așteptând să vadă situația de la Bellavista.

Când ajunseră în vârful pantei și drumul trecu pe lângă castel, Desmond privi clădirea imensă.

– Presupun că acesta e castelul care dă numele satului, Castel Vecchio, remarcă el. E impozant.

– În trecut, localnicii îl numeau Castel Diavolo, căci proprietarii aveau o reputație scandaloasă.

– Cei de acum au una mai bună?

– Sigur, s-au civilizat. Ca majoritatea aristocrației italiene, familia Vittorini e foarte veche. Fosta soție a marchizului, acum e văduv, era o descendentă a ducilor de Milano, Visconti, siniștri în secolul paisprezece, cu trădări și otrăviri.

– Hm, acest castel ar putea fi scena unor crime, crezi că pe marchiz îl pasionează asta?

– Nu fi absurd, e un om de afaceri respectabil și nu a renunțat la titlu, dar sătenii încă îl mai numesc marchiz.

– Ce afaceri are?

– Ulei de măsline. Ai văzut fabrica de la Oneglia.

– Și vă cumpără măslinele?

– Da, când avem ce vinde.

După ce ieșiră din sat, începură să coboare. Francesca intră pe aleea îngustă ce ducea la Bellavista și văzu altă mașină venind dinspre casă. Era un Ferrari Dino și Desmond scoase o exclamație de admirație și invidie. Nu era loc pentru ambele mașini și se opriră. Francesca ieși de pe drum. Cealaltă mașină trecu încet pe lângă ei. Șoferul avea o față de șoim, sprâncene groase și ochi căprui, părul cenușiu și o gură aspră. Îi salută, privindu-l urât pe Desmond.

– Vorbești de lup, murmură Francesca după ce plecă.

– Acesta era marchizul?

– Da, cred că l-a vizitat pe tata. Mă întreb ce treabă o fi avut cu el.

– Vei afla curând.

– Nu-i așa? Dar nu era o vizită obișnuită și Francesca începu să tremure, presimțind ceva.

Casa era albă, cu acoperiș roșu și obloane verzi. Avea o terasă de piatră în față, umbrită de vreo doi palmieri, unde Henry Temple și soția lui Stella stăteau în scaune de trestie. Francesca opri mașina, sări afară și-l luă pe Desmond de mână, conducându-l spre părinții ei.

Henry Temple era un bărbat mic și slab, cu trăsături delicate ca ale fiicei lui, cu puținul păr pe care îl avea ascunzând cu grijă chelia. Stella era o fostă frumusețe, cu aceeași ochi violet ca ai Francescăi. Era delicată.

Când Francesca îl prezentă pe Desmond, îl salutară politicos, dar puțin ostili. Simți că nu-l plăceau și vroia să-l protejeze. Poate părul lui lung îl deranja pe tatăl ei.

– Ce bine că ai venit să ne vizitezi, spuse Stella, întinzându-i o mână moale, fără să se ridice din scaun. Nu prea avem oaspeți. Hal, dă-i domnului Watson ceva de băut.

– Din recolta proprie, spuse Henry, luând sticla de pe masă. E bun, adăugă observând privirea neîncrezătoare a lui Desmond, în timp ce Francesca exclamă:

– Spuneți-i Desmond, e prietenul meu bun.

Părinții schimbară priviri dezamăgite. Înfuriată, Francesca se duse după un angajat ca să le ducă valizele în casă. Cum îndrăzneau să-i dezaprobe

alegerea? se gândi ea, mânioasă: erau conservatori. Dacă nu intervenea, tatăl ei îl va întreba pe Desmond ce intenții și ce serviciu are. Poate că greșise să-l aducă aici înainte să fie logodiți, dar asta se va remedia curând. La asta se aștepta de la vizita lui Desmond.

Când se întoarse, ei discutau despre signor Vittorini, care venise cu afaceri.

– E atât de fermecător și de distins, îl lăudă Stella. Nu mă mir că bunica ta îl admira. Mereu mi-a sărutat mâna.

Henry era posomorât.

– E fermecător doar când are interesul.

– Și ce vroia? întrebă Francesca, neliniștită.

– Nu pot să-ți spun acum, spuse Henry evaziv, aruncându-i o privire lui Desmond.

– Dar va trebui... începu Stella.

– Toate la timpul lor, o întrerupse el și apoi întrebă cum a fost balul. Francesca îi povesti veselă, apoi concluzionă:

– Din nefericire s-a stricat mașina.

Tatăl ei se încruntă spre Fiat.

– Dar te-a adus acasă, nu-i așa?

– Din fericire, mi-am reparat-o.

Văzu sclipirea de neliniște din ochii lui și știu că se gândea la cheltuieli, dar nu spuse nimic în prezența oaspetelui. Stella începu să-l descoasă pe Desmond. El îi spuse:

– Sunt jurnalist și de obicei nu-mi petrec concediul în străinătate, dar am făcut un efort să fiu cu Fran și să vă cunosc.

– Ne bucurăm.

– Și Fran a vrut să-mi arate casa ei. E drăguță, privi el în jur cu admirație. Probabil că e minunat aici la soare și să-ți fii propriul stăpân.

– O viață de câine, declară Henry sumbru. Faci economii ca să poți continua.

– Dar aveți o casă și pământ, insinuă Desmond.

Francesca îi surprinse expresia evaluatoare din ochi și avu gândul dezagreabil că evalua proprietatea. Interveni repede:

– E nesigur să cultivi plante. E mai bună o slujbă sigură.

Desmond o privi ciudat și chiar atunci apăru Stacey.

– Deci, tu ești prietenul lui Fran, spuse ea după ce fu prezentată, cu o dezamăgire atât de mare încât Francescăi îi venea s-o ia la palme. Probabil pe lângă italienii țanțoși pe care îi vedea în fiecare zi, îl vedea șters.

Desmond privi fetița prăfuită și ciufulită și-i spuse rece:

– Sunt prietenul ei și sper ca în curând să fiu mai mult decât atât.

– O! exclamă Stacey și din nou Francescăi îi veni s-o ia la palme.

Rosa aduse prânzul pe terasă, ravioli bine gătite, urmate de un soi de pește, servit cu salată, apoi brânză felii.

– Liguria e una dintre puținele regiuni din Italia fără brânză autohtonă, spuse Henry. Cum sunt puține vaci în zonă, nu e nici lapte.

Desmond, căruia nu-i plăcea mâncarea italienească, era prost dispus.

Masa se încheie și bătrânii se retraseră pentru siestă. Stacey plecă la măgarul ei iubit, iar Francesca îl luă pe Desmond la plimbare ca să-i arate proprietatea. În afară de livada de măslini mai aveau un petec de legume pe singura bucată plană de sol, care trebuia udate zilnic.

– Apa e foarte scumpă aici, oftă Francesca, dar oprim apă de ploaie în rezervorul acela iarna. Îi arătă o cisternă mare și rotundă de beton.

Mai aveau o vie, dar vița-de-vie arăta prăfuită și neîngrijită în comparație cu cea a familiei Vittorini, de alături.

– Înainte era o singură vie, continuă Francesca, privind spre castel. Aveau întreaga vale. Dacă tata va trebui să vândă, marchizul va cumpăra Bellavista.

– Dar sigur nu e nevoit să facă asta, nu-i așa? întrebă Desmond îngrijorat.

– Îmbătrânește și nu mai poate munci. Clima e bună pentru mama și de dragul ei va sta cât se va putea. Oftă. Viitorul ei era nesigur.

– Ei bine, e treaba lor, spuse Desmond, indiferent. Nu se așteaptă să-i ajuți. Trebuie să-ți trăiești viața. Viața noastră, spuse el blând.

Dar se întreba cât ar putea lua pe Bellavista.

– Cine știe, poate că lucrurile nu vor sta atât de rău, se învioră Francesca.

Serviră cina. Francesca descoperi în cămară un coș cu fructe, inclusiv căpșuni.

– De unde sunt?

– Le-a adus domnul marchiz, o informă Rosa.

– Atunci, de ce nu am mâncat la prânz din ele? întrebă Francesca.

Rosa ridică din umeri; nu i se spusese s-o facă.

Deși probabil vizita marchizului îl deranjase pe tatăl ei, Francesca nu vroia să renunțe la fructe. Cina se încheie cu căpșuni și deși Henry ridică din sprâncene când auzi de unde erau, nu spuse nimic, iar Stella remarcă:

– Ar fi fost păcat să le lăsăm să se strice.

– Așa am zis și eu, fu Francesca de acord. Deși suntem certați cu cei de la castel. Îl privi întrebătoare pe tatăl ei.

– Dacă sunt otrăvite? sugeră Desmond.

Stacey mormăi:

– Aș vrea să fie, și-l privi cu venin, dar Francesca schimbă repede subiectul.

După ce terminară, Henry spuse cu emfază:

– Dacă tânărul îți permite, aș vrea să vorbesc cu tine, Francesca.

Desmond spuse că se va descurca și singur și cei doi ieșiră din cameră.

O conduse în camera mică pe care o numea biroul său, în care ținea registrele și dosarele. Francesca se așeză în unul din cele două scaune și-i arătă chitanța de la service.

– Mă tem că e o sumă mare, se scuză ea, dar trebuie să menținem mașina în funcțiune.

Tatăl ei privi chitanța încruntat.

– Nu pot să-ți decontez banii, Fran. E ultima picătură.

– Chiar atât de rău o ducem?

El își luă capul în mâini.

– Sunt falit, Fran. Nu mai pot continua. N-am bani de taxe și proprietatea e ipotecată. Cred că voi pierde Bellavista.

– O, tati! Era îngrozită. El parcă se micșorase. Nu mai rămânem cu nimic?

– Poate voi reuși să plătesc drumul înapoi în Anglia, trebuie să primesc pensie în curând, dar clima de acolo o va ucide pe mama ta.

– Vă voi ajuta, voi lucra ca bucătar, se plătește bine.

– Îți va trebui un salariu gras ca să ne întreții pe toți... dar există o cale mai ușoară... Dacă vrei într-adevăr să ne ajuți, dar va trebui să faci un sacrificiu.

– Dragă tată, știi că voi face tot ce pot.

– Chiar așa? Ar fi păcat să plecăm de aici, e casa noastră.

– Ce vrei să fac? întrebă ea.

O privi.

– Cât de serioasă e relația ta cu băiatul acela?

– Desmond? Vrea să mă mărit cu el, spuse nesigură. Eu... noi... aproape ne-am logodit, dar va aștepta... Se întreba dacă așa era, căci dacă își ajuta familia, abia peste mult timp se vor putea căsători. Îi venea să se răzvrătească; părinții ei își trăiseră viața și dacă fuseseră norocoși, era vina lor și nu trebuia să-i distrugă ei viața. Nici măcar n-o crescuseră ei, ci bunica, dar o impresiona disperarea tatălui ei.

– Voi vorbi cu el, spuse Francesca. Poate vine cu o soluție.

– Mai bine n-ai face-o. Mândria se simțea în vocea lui Henry.

– Dar trebuie. E și treaba lui. Îți va mai rămâne ceva? întrebă, exasperată.

Henry oftă.

– Micuțo, nu cred că te va ajuta. El crede că ești bogată.

– Nu fi nedrept! Nu cred că are astfel de idei.

Henry începu să bată cu degetele în birou.

– Mai e o cale, ezită el. Și speram să fii de acord, până ai apărut cu tânărul ăsta.

– Cu ce modifică el datele problemei?

– Cu multe, dacă îl iubești.

– Lasă asta și spune-mi ce te preocupă.

– Poate că știi, poate că nu, domnul Vittorini a vrut mereu Bellavista înapoi. Mama mea a cumpărat-o de la fratele lui, care a murit, dar pământul e chiar în mijlocul moșiei Vittorini.

– Vrea s-o cumpere? Dacă nu-ți poți plăti ipoteca va fi de vânzare, nu-i așa?

– Da, și probabil o va căpăta foarte ieftin, dar nu știe că e ipotecată. Crede că voi rezista. Așa că a sugerat o cale de a uni pământurile.

– Deci, de asta te-a vizitat.

– Da, și mi-a făcut o propunere.

– Și ce mă privește asta pe mine?

– A făcut o ofertă foarte generoasă. Îmi va plăti datoriile și ne va lăsa să locuim aici, cu o condiție.

Francesca răsuflă ușurată.

– E splendid. Sigur vei fi de acord cu orice condiție.

– Condiția te privește pe tine.

– Pe mine?

– După testamentul bunicii tale, Bellavista îți rămâne ție, dacă rămâne ceva din ea. El consideră un aranjament convenabil să te măriți cu fiul lui.

– Dar nu sunt liberă! Ce fac cu Desmond?

– Nu ești logodită oficial, nu-i așa?

Francesca îl privi rece. Primul ei protest fusese reacția instinctivă înainte să se gândească.

– Dar... dar... e ca în evul mediu! strigă ea. O căsătorie aranjată între doi oameni care nu se cunosc, doar ca el să fie sigur de moșie și tu de casă. E imposibil, e absurd. Nici nu vreau să mă gândesc!

– Mă temeam că vei spune asta.

Se lăsă tăcerea, iar Francesca își umezi buzele uscate și-l privi cu compasiune pe tatăl ei. Știa că-i ucisese ultima speranță, dar cum ar fi putut să ia asta în serios?

– Nici măcar nu-l cunosc, spuse ea.

– Mereu era plecat în străinătate când ai fost pe aici, spuse Henry. Călătorește mult, dar acum e acasă. Mă întreb dacă nu l-ai cunoscut în Imperia, merge adesea pe acolo.

Un fior de teamă o cuprinse. Ar putea fi...? Dar nu. Fiul marchizului conducea un Ferrari Dino.

– Nu cred, răspunse ea, și totul e absurd.

– Ar fi o partidă bună, sublinie Henry, familia Vittorini sunt nobili și bogați. Tânărul cu care ai venit nu-ți poate oferi mult. În plus, ne-ar rezolva toate problemele. Clima din Anglia ar fi fatală pentru mama ta. În plus mai e și Stacey, marchizul va avea grijă de ea, de educația ei. Ține mult la ea și ea consideră castelul a doua casă. Ești egoistă, Fran, poate că am sperat prea mult de la tine. Își mușcă buzele.

– Nu ești corect, tati, spuse Francesca blând. Nu i-ai spus marchizului că proprietatea va fi vândută și o poate obține fără să-și implice fiul. Asta și șantajul pe care vrei să mi-l impui, face propunerea ta de neacceptat.

– Nu cred că marchizul s-ar supăra, spuse Henry. Vezi tu, nu e o idee nouă, bunica ta a sugerat-o mai de mult. Știi că era pe jumătate italiancă, de fapt cred că avem un strămoș comun. Mereu a vrut să te măriți cu Angelo Vittorini.

– Bunica? Francesca îl privi mirată.

– Da, te-a educat pentru asta, exceptând gătitul, deși ar putea fi folositor.

Francesca trecu în revistă trecutul. Știa că bunica vroise să se căsătorească bine și fusese mirată când se legase de Desmond. Nu știuse că avea un candidat. Dar în mod sigur Angelo Vittorini, cu reputația lui, nu

putea fi alesul, doar dacă respectul pentru tatăl lui o făcuse să fie indulgentă cu el.

– Din ce-am auzit, acest Angelo e un afemeiat, spuse ea cu dispreț.

– N-ar trebui să crezi tot ce auzi. Oamenii importanți sunt mereu bârfiți. E fermecător. Nu vrei măcar să-l cunoști?

Francesca râse disprețuitor.

– Sper că mă va vrăji? E prea târziu, tată, mi-am găsit bărbatul. Voi face orice să te ajut, dar nu mă voi vinde.

– Femeile se vând adesea, cum spui tu, ca să câștige un soț bogat. O privi rugător. Nu vrei să te mai gândești, de dragul mamei tale? De dragul lui Stacey?

Altfel nu puteau s-o țină pe Stella în Italia și s-o întrețină pe Stacey, dar nu putea lua în considerare această alternativă.

– Discutăm despre viața mea, tată, îi aminti ea. Am dreptul să aleg cu cine o voi împărți.

Henry dădu din cap. Deși nu prea sperase ca ea să accepte, înfrângerea îl zdrobise. Inima Francescăi se strânse, dar îi cerea imposibilul.

Lumina lunii făcea măslinii să pară de plumb. Trandafirii parfumau aerul. Francesca îl invitase pe Desmond afară.

El veni imediat și când se depărtară de casă, o sărută. Ea se simțea pustie. Probabil din cauza grijilor.

Desmond îi dădu drumul.

– Ești un țurțure de gheață, scumpo.

– Îmi pare rău, Des, dar adevărul e că am avut un șoc.

Îi povesti ce discutase cu tatăl ei. Absorbită să-i povestească, nu observă consternarea lui.

– Bineînțeles, nici nu mă puteam gândi la asta, spuse ea vehement. Dar sunt foarte îngrijorată de viitorul familiei mele.

– Cred că e treaba lor, spuse el indiferent. Nu se pot aștepta ca tu să-i ajuți. Nu-i poate ajuta statul?

– Nu... nu știu, sună groaznic. Trebuie să-mi găsesc un serviciu și să-i ajut.

El fu mirat.

– N-am crezut că vorbești serios când spuneai că vrei să-ți iei un serviciu.

– De ce nu? Am lenevit destul.

Desmond încerca să asimileze schimbarea datelor problemei.

– E un șoc și pentru mine, anunță el, vreau să spun, am crezut că viitorul tău era asigurat. Casa e frumoasă, ar fi un loc ideal unde să ne petrecem vacanța și acum îmi spui că tatăl tău e aproape falit.

Îl scrută neliniștită. Arăta ca un băiețel căruia i se luase prăjitura. Plină de îndoieli, îl întrebă:

– Speranțele mele au vreo influență asupra sentimentelor tale față de mine, Des?

– Sigur că nu, mormăi el. Dar fetele au de obicei zestre și nu ne-ar fi stricat. Vezi tu, eu nu câștig mult, dar tu trebuie să-ți întreții familia. Dumnezeu știe cât timp.

– Nu-i pot lăsa baltă.

Nu avea ce să-i răspundă la asta.

– Dacă ne unim resursele, continuă ea, putem să ne facem o casă și trebuie să facem ceva pentru Stacey, a crescut cam sălbatică.

– Dar, Fran, exclamă el, toate astea vor dura mult timp. Speram să ne căsătorim, dar nu pot să-ți întrețin și familia.

– Bineînțeles că nu-ți cer asta, spuse ea. Sper că se vor descurca ei, dar trebuie să avem răbdare.

– Sunt sătul de așteptare, spuse el mânios. Dacă n-ai fi atât de pudică, nu ar mai fi nevoie. Câteodată mă îndoiesc că mă iubești.

– Dragostea e mai mult decât contact fizic, fu ea fermă. Se mai certaseră pe tema asta. Desmond era dezamăgit că nu puteau fi împreună mai repede. Era un test. Dacă sentimentele lui erau adevărate, o va susține.

– Poate, Fran. Vreau fata care o iubesc acum, nu peste nu știu câți ani. De ce nu, Fran? Toți fac asta în zilele noastre.

– Termină! strigă ea. Murdărești totul. Des, sunt supărată. Am nevoie de ajutorul tău.

– Le vei găsi în brațele mele. Haide, Fran, nu te pot aștepta toată viața, cum zici tu: suntem tineri doar o dată, să știi. Îi spuse blând: o noapte ca asta e făcută pentru dragoste și toți dorm în afară de noi doi. O cuprinse cu brațul. Vino cu mine în camera mea.

– Nu! Se zbătu să se elibereze.

Fața lui se urâți când un gând îi trecu prin minte și spuse amar:

– Te păstrezi pentru bogătașul ăla? Nu așteaptă o virgină, fii sigură. Sunt la fel de rare ca inorogii. Așa că dacă vrei să te vinzi lui, distrează-te înainte.

– Des! Limbajul lui o revolta. Ți-am spus că n-am intenția să mă mărit cu el.

– Poate că ești proastă, așa ați scăpa ușor de probleme, spuse el aspru.

– Dar te iubesc.

– Atunci, ai un fel ciudat de a o arăta. O, Fran, Fran, te doresc atât de mult! Ți-aș da cu plăcere o verighetă, îi spuse la ureche, dar nu pot aștepta atât de mult. E acum sau niciodată, Fran. Te rog!

Prinși în discuție, nu observară mașina care oprise nu departe de ei, nici pe cel care coborî de la volan. Ascuns după un smochin, privea și asculta amuzat. În cele din urmă veni spre ei. Francesca se eliberă din strânsoarea lui Desmond și fugi în casă.

Desmond n-o urmă. Stătea și înjura. Nou-venitul se apropie.

– Poate după scena asta vrei să te întorci în oraș? întrebă el suav. Mașina mea îți stă la dispoziție.

Desmond murmură:

– Femei blestemate!

– D'accordo, încuviință celălalt. Să te duc în oraș?

– Cine dracu ești și de unde ai apărut?

– Eram în trecere și m-am oprit deoarece domnișoara părea să aibă nevoie de ajutor, dar s-a descurcat singură. Sunt un om cu influență pe aici și îți sugerez că ar fi mai sănătos pentru tine să pleci.

– S-o crezi tu, spuse Desmond

– Poate te pot convinge.

Vorbiră puțin, apoi străinul se întoarse la mașină, iar Desmond se grăbi spre casă, privind în jur ca și cum ar fi fost câte un asasin în fiecare tufiș.

***

Întinsă în pat, Francesca rememora scena dinainte. Oare de ce îl respinsese pe Desmond atât de violent? Poate o deranjase ce-i ceruse el. La urma urmei, după standardele moderne, cererile lui erau justificate, dar până acum el îi respectase virginitatea. Noaptea italiană îl făcuse să-și piardă mințile. Era sigură că mâine dimineață el își va cere scuze. Era sigură că o va ajuta în planurile ei. Adevărata ei situație îl dezamăgise, dar nu-l suspecta că alerga după avere, fiind prea loială. La urma urmei, el amintise de căsătorie după ce-i spusese că nu avea bani.

Auzi scârțâitul ușii de la intrare deschizându-se și pași ușori pe hol. Desmond se ducea în camera lui. Toate camerele de la Bellavista erau la etaj, cu ferestre spre terasă. Doar bucătăria și garajul erau dedesubt. Remușcările o cuprinseră. Sărmanul Desmond, ce scenă! Aproape că-i venea să se ducă la el să se împace, dar știa ce ar fi urmat. Dar oare mai conta? Era bărbatul ei, în curând logodnic oficial: oare de ce era atât de rece și de conservatoare? Îmbrăcă halatul și papucii, ezitând în mijlocul camerei. Auzi pași pe terasă și scrâșnetul pietrișului. Probabil că Desmond ieșise iar, neputând dormi. Asta o făcu să se hotărască. Îl va întâlni în grădină, se vor împăca și va ceda. Se duse la fereastră, o deschise și se opri speriată, căci auzi o mașină pornind. Desmond pleca, n-o putuse

ierta, dar luase Fiatul și pentru asta nu-l putea ierta. Coborî pe terasă. O mașină mare se îndepărta. Sigur nu era Fiatul. Un taxi? Dar Desmond nu putuse chema unul, căci telefonul era deconectat.

Încurcată, se duse în camera lui și o găsi goală. Toate lucrurile lui lipseau și pe noptieră era un bilet pentru ea. Îl deschise. Desmond o ruga să le ceară iertare părinților ei, dar fusese obligat să plece. Cuvântul „obligat“ era subliniat. Îl durea să afle că ea îl înșelase, dar dacă se răzgândea, știa unde să-l găsească. Semnase „Des dezamăgit, care te iubește“.

Francesca se gândi în toate felurile, căutând să descopere vreun înțeles ascuns. Ce-l făcuse să se îndoiască de ea, sau era doar un pretext ca să plece? Știa că nu vroia să se mărite cu italianul, deci ce-l forțase să plece?

Îngândurată, se întoarse în camera ei, rumegând gânduri despre plecarea lui Desmond. Îl jignise astfel că n-o mai putea ierta? Nu-l caracteriza să fugă. În mod normal, ar fi așteptat până dimineață, ca ea să-și ceară iertare. Îl speriase sărăcia ei? Desmond nu putea fi atât de meschin. Se simțea groaznic de părăsită; crezuse că o va susține în dilema ei. Nu-i venea să creadă că o lăsase baltă. Dar camera lui era goală, lăsase acel bilet și dispăruse. Desmond fugise și o lăsase la necaz.

Capitolul 4

Francesca se trezi devreme a doua zi, cu ochii încercănați de nesomn. Se simțea golită, toate speranțele ei se năruiseră o dată cu plecarea lui Desmond.

Pe terasă o așteptau cafeaua și cornurile. Stella își lua mereu micul dejun în pat, iar Henry nu se întorsese din inspecția de dimineață a moșiei, dar Stacey devora înfometată cornurile cu gem, untul fiind un lux pe care nu și-l puteau permite mereu.

Francesca o privea gânditoare pe sora ei mai mică. Stacey promitea să devină o frumusețe; avea trăsăturile la fel de delicate ca mama și sora ei, aceiași ochi violet, iar membrele ei erau elegante, ca cele ale unei feline tinere. În plus era inteligentă, capabilă de dragoste și rebel de independentă. Francesca oftă, gândindu-se că fără o educație fermă putea s-o pască dezastrul.

Stacey o privi cu reproș.

– Tata spune că nu-ți pasă ce ni se va întâmpla. Iar eu va trebui să merg la școală în Anglia și colegii vor râde de mine pentru că sunt ignorantă. Dar nu mă voi duce, voi fugi, dar va trebui să-l părăsesc pe Bruno. Bruno era numele măgarului ei. Ce se va întâmpla cu el? se văită ea, cu ochii plini de lacrimi. N-aș suporta să fie maltratat.

– Îi vom găsi un stăpân bun, spuse Francesca, turnându-și o ceașcă de cafea. Bruno era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

– Unde e? întrebă brusc Stacey. Rosa spune că nu e în camera lui. Se referea la Desmond. Francesca spuse cu durere în voce:

– A trebuit să plece. Se întreba ce scuză să spună.

– V-ați certat! declară fetița, triumfătoare. Acum te vei mărita cu Angelo și vom putea rămâne aici, iar eu îl voi păstra pe Bruno.

Francesca nu crezu că tatăl ei îi va spune totul fetiței, dar probabil acesta se gândise că Stacey ar putea-o influența. Spuse blând:

– Nu e chiar atât de simplu și nici nu l-am cunoscut pe domnul Vittorini.

– Când o vei face, îți va plăcea, declară Stacey sigură pe ea.

– Mă tem că nu prea e posibil.

Stacey oftă.

– Aș fi vrut să fiu mare și să mă mărit eu cu el, murmură ea.

– Păcat că nu ești, fu Francesca de acord.

– Câți ani trebuie să ai ca să te poți mărita? întrebă Stacey.

– În Anglia trebuie să ai șaisprezece ani, dar mai ai mult, dragă, și, când vei împlini vârsta, poate te vei răzgândi.

– Nu cred, insistă Stacey. Dar ar fi aproape la fel de bine dacă s-ar însura cu tine, căci atunci îmi va fi frate.

Francesca nu comentă; se întreba cum era de fapt Angelo Vittorini. Era neobișnuit ca la vârsta lui să fie singur. Moștenitorul unei averi importante, era de așteptat să-și perpetueze numele devreme, mai ales că nu avea frați. Până acum își evitase responsabilitățile, dar acum fusese convins să și le accepte, ca apoi, fără îndoială, să se întoarcă la distracții. Evident, pregătise terenul cu familia ei înainte de venirea Francescăi, fermecându-i. Totuși, era surprinzător să considere Bellavista demnă de acest efort, dar tatăl lui vroia moșia din motive sentimentale.

Nu știa că proprietatea avea să fie în curând vândută și ăsta era atuul lui Henry. De fapt, tatăl ei nu era cinstit, dar nu-l putea blama, căci era într-o situație disperată. Ar fi avut mult de câștigat dacă ea se conforma planului. Privi palmierii. Desmond o

părăsise, familia Vittorini făcuse o ofertă generoasă și dacă ar fi acceptat, ar fi fost legată de ei pentru tot restul vieții. O situație intolerabilă, se gândi ea cu năduf.

Apoi își aminti că și bunica dorise această căsătorie și fusese prietena marchizului. În venele Francescăi cugea o optime sânge italian moștenit de la străbunica ei, care avea un strămoș comun cu familia Vittorini, dar de ce evitase să-i facă cunoștință cu Angelo?

Gândindu-se mai bine, își dădu seama că acest comportament îi fusese caracteristic bunicii. Îi plăcuse gustul latin pentru intrigă și-și urmărea obiectivele pe ascuns. O întâlnire prea devreme i-ar fi pus planurile în pericol, mai ales dacă tânărul avea alte planuri. Ca și tatăl lui, așteptase să-și facă de cap. Se bazase pe o întâlnire în circumstanțe favorabile, farmecul bărbatului cu experiență să învingă orice reținere din partea fetei. Francesca zâmbi. Apariția lui Desmond punea bețe în roate acestui plan. Oare bunica ei bănuise că sentimentele Francescăi pentru Desmond nu erau atât de profunde și că mai devreme sau mai târziu va vedea că el era interesat?

Așa că așteptase, părând de acord, și se abținuse de a-l menționa pe Angelo Vittorini, până când episodul cu Desmond avea să se evapore. Bătrâna prefăcută și planificată, se dovedise că avusese dreptate, cel puțin în privința lui Desmond.

Francească oftă. Ca toate fetele tinere, visase o dragoste romantică, deși bunica ei insistase că era o himeră. Pe măsură ce înainta în vârstă, începea să se îndoiască de existența ei într-o lume prozaică. Felul cum era privită dragostea de către cunoștințele ei o reduceau la o simplă poftă, care trebuia potolită ca foamea, setea și celelalte nevoi fiziologice și astfel o considera și Desmond. Dar în ciuda cinismului pe care îl vedea peste tot, nu putea accepta asta. Tatăl ei o adorase mereu pe mama ei, deși era mereu bolnavă. Dar nu avea încredere în emoțiile violente; crezuse că afecțiunea pe care o simțea pentru Desmond se va dovedi durabilă.

Tatăl ei veni pe terasă, cu grija întipărită pe față. Spuse că Stella avusese o noapte proastă. De când erau în Italia, boala n-o mai chinuise, dar acum era gata să aibă o criză. Astmul putea fi provocat de un conflict emoțional. O privi pe Francesca plin de reproș.

O cuprinseră remușcările. Nu trebuia decât să spună un cuvânt și grijile ar fi dispărut de pe fața tatălui ei, mama ei s-ar fi însănătoșit, iar Stacey va fi fericită. Situația fetiței conta cel mai mult pentru ea. Ar fi putut face atâtea pentru ea...

Tatăl ei se înveseli când Stacey îi spuse că tânărul plecase și o privi întrebător pe Francesca.

– Și-a amintit de ceva ce a uitat în Imperia, spuse Francesca evaziv.

– Se întoarce?

– Nu cred, drumul e lung. Ca să nu le dea speranțe deșarte, adăugă: Ne vom întâlni curând la Londra.

Fața tatălui se înnegură și Stacey anunță cu vehemență:

– Nu mi-a plăcut omul acela.

– Nu-l cunoști, spuse Francesca. Și e prietenul meu, nu al tău.

Dar asta nu mai era adevărat. Prietenii adevărați nu fug de necaz. Îi va da Desmond explicații în plus față de biletul misterios? Avea vreo explicație pentru fuga lui?

Sosi un servitor de la castel, cu un bilet de la stăpânul lui, invitându-i să ia prânzul cu el.

– Vin și eu? întrebă Stacey nerăbdătoare când Henry citi misiva adresată lui și soției.

– Da, micuțo, și tu. O privi cu îndoială pe Francesca. Nu vei refuza, nu?

– Îmi va face plăcere, spuse ea. Știa că ar fi fost foarte nepoliticos să nu se ducă. Cum telefonul lor fusese întrerupt deoarece nu plătiseră, marchizul fusese obligat să scrie.

Stella se făcu bine imediat ce primi această invitație și scrise un răspuns pe care i-l dădu servitorului. Apoi trecu oftând în revistă mica ei garderobă.

– Cel puțin nu există nici o marchiză să-mi critice hainele. Marchizul e văduv de mulți ani.

– Am auzit și eu, spuse Francesca. Sunt surprinsă doar că nu mă cere el de soție, căci vrea pământul.

Stella o privi pieziș.

– Poate o va face, murmură ea, dacă Angelo nu e de acord.

Francesca era uimită.

– Credeam că e stabilit și că mai trebuie doar să fiu eu de acord.

Stella remarcă:

– Tinerii înfierbântați nu sunt previzibili.

Francesca se simțea provocată. Era o noutate că Angelo ar putea să nu-și dorească asta și cu o prevestire tipic feminină, se hotărî să-l vrăjească. Alese o rochie de mătase, primită de la bunica ei, de culoare verde pal. Purta în plus o pălărie cu boruri largi și mănuși albe, știind că italienii erau formali la evenimentele mondene.

Stacey nu fu de acord cu înfățișarea ei.

– Arăți demodată, exclamă ea.

– Am o bănuială că marchizul va aprecia toaleta mea, spuse Francesca sec. Nu cred că fustele mini și pantalonii sunt pe gustul lui, așa că mielul e pregătit pentru tăiere.

Stacey își dirijă atenția la propriile haine.

– Arăt bine? Rochița asta e atât de veche!

Era albă, deci cel puțin nu se decolorase, ca celelalte haine ale ei, iar părul bine periat era ca un nimb de aur.

– E curată și arăți fermecător, îi spuse Francesca. Dacă se mărita cu Angelo, fetița putea avea o garderobă nouă.

Castelul cocoțat pe stâncă arăta formidabil în timp ce mergeau cu Fiatul spre zidurile lui masive de culoarea mierii. O poartă mare dădea într-o curte plină cu plante în ghivece mari, iar clădirea o înconjura pe patru laturi. Așezat sus pe dealuri, de pe zidurile castelului se vedea Mediterana, de unde apărătorii așteptaseră venirea piraților. Pe partea dinspre interior, care dădea spre Bellavista, coasta dealului era terasată cu pajiști verzi, arbori ornamentali și câteva statui. Camerele principale erau pe partea aceasta și ferestre moderne le înlocuiseră pe cele înguste. Era o terasă pavată sub ele și aveau o priveliște încântătoare asupra văii și a munților.

În timp ce coborau din mașină în curte, marchizul veni să-i salute, dând mâna solemn cu fiecare. Îi conduse într-o sală mare cu pardoseală de marmură și ajunseră la terasă. Acolo erau o masă și scaune de trestie colorate, precum și un leagăn, în care Stacey se grăbi să se suie.

– Fiul meu va veni imediat, le spuse Antoni Vittorini. Vorbea în engleză, cu un slab accent. O admira din priviri pe Francesca, dar se adresase mamei ei. Familia Temple era impresionată de splendoarea sumbră a castelului, chiar și Stacey. Îi șopti surorii ei, care se așezase alături:

– De obicei merg la bucătărie, e mai frumos acolo.

Sunt sigură, se gândi Francesca, ar fi mai puțin normal. Marchizul părea că trăiește într-o epocă mult apusă, iar castelul era rece și neprimitor pentru Francesca. Nu-și putea imagina viața de zi cu zi în această clădire impunătoare, slujită de servitori. Atmosfera era ireală. Ducii de Milano s-ar fi simțit foarte bine aici, dar nu o fată din secolul douăzeci și unu.

Signor Vittorini arunca priviri nerăbdătoare spre ușa clădirii.

– Nu știu de ce întârzie Angelo, murmură el. Mâncarea se va răci.

Chemă majordomul sunând dintr-un clopoțel și-l întrebă în italiană unde era fiul său. Majordomul ridică din umeri. Signor Angelo era imprevizibil. Gazda lor își ceru scuze, probabil ceva neașteptat intervenise, dar ochii îi străluceau plini de mânie. Nu mai așteptară. Francesca bănuia că Angelo nu vroia nici el să facă cunoștință cu ea, dar vroia să vadă cum arăta, deși nu se purta politicos.

Sufrageria era o cameră înaltă, cu o masă și scaune sculptate. Pe perete erau portrete ale strămoșilor și un șemineu uriaș ocupa un întreg perete; jaluzelele protejau ferestrele de căldura soarelui și vaze cu trandafiri erau pe masă. Pe servantă erau două vaze mari de Faenza, strălucind colorate. Francesca era stânjenită; nu-și imagina cum era să ia micul dejun în această cameră imensă. Oare nu era nici un loc în castel unde să te poți relaxa, sau gazdele nu se relaxau niciodată? Avea bănuiala că n-o făceau. Existența lor era o fațadă pompoasă în fața propriilor servitori.

Marchizul stătea în capul mesei, cu Stella la dreapta și Francesca la stânga lui. Lângă ea era tatăl ei și apoi Stacey. Era un loc liber lângă mama ei, față în față cu ea. Majordomul și o servitoare îi serveau. Marchizul și Henry discutau despre recoltarea măslinelor în detaliu, iar femeile ascultau.

Mâncarea era bună, minestrone alla Genovese, o supă, urmată de fritto allo stecco, o friptură de vițel cu creier și ciuperci în gălbenușuri de ouă. Gazda le spuse că pe lângă bucătar mai aveau și o bucătăreasă excelentă de ani de zile. Oare ce puteai face aici toată ziua, căci nu mai aveai ce treabă să faci?

Francesca nu se putea imagina trăind aici, căci probabil Angelo va locui în continuare cu tatăl lui. S-ar fi plictisit de moarte. Îl privi disperată pe tatăl ei,

care savura friptura și vinul de Chianti. Cum o putea condamna la o astfel de soartă? Apoi își dădu seama că el savura o mâncare cum nu mai gustase de mult și o cuprinse mila și exasperarea. La vârsta lui și a marchizului, confortul material devenea primordial, dar ea era tânără și mâncarea și vinul nu compensau lipsa libertății.

– Scusi, tată, îmi pare rău, am avut o problemă. Ce mai faceți doamnelor, domnilor? Dar tu, micuțo, se adresă nou-venitul lui Stacey.

Nu-l auziseră venind, apăruse brusc, îi saluta și se scuza în italiană și engleză. O dată cu venirea lui, întreaga atmosferă păru să se schimbe, să fie plină de viață. Marchizul era încruntat, dar zâmbea, privind cu mândrie la fiul său; familia Temple se înveseli, iar Stacey striga plină de entuziasm „Angelo!“

Francescăi nu-i erau străine umerii largi, șoldurile zvelte, nici bărbia fermă și nasul acvilin, dar ochii, pe care îi vedea pentru prima oară, erau blânzi, atât de negri încât pupila nu se deosebea de iris, cu gene lungi. În timp ce se scuza, cu o voce gravă și plăcută, care-i era de asemenea familiară, ochii lui o măsurau pe Francesca senzual, ceea ce-i făcea inima să se zbată; ea bănuia că o făcea intenționat și știa ce efect avea asupra femeilor.

Deci, acesta era Angelo Vittorini, care-și proiecta singur mașina sport și care venise la balul mascat deghizat în diavol, o costumație potrivită, căci arăta ca un geniu rău; chiar și puloverul negru pe care-l purta acum era vag satanic. Tatăl lui îi reproșă în italiană că nu se îmbrăcase mai formal.

– Îmi lua prea mult timp să mă schimb, explică Angelo, cu un zâmbet care-i arăta dinții albi. Scuzați-mă că sunt îmbrăcat neconvențional. Se înclină spre Stella. La urma urmei, suntem vechi prieteni și putem lăsa formalitățile deoparte.

Marchizul nu era de acord, căci îmbrăcămintea adecvată era considerată ca făcând parte din bunele maniere.

Începu să spună, rece:

– Nu ai cunoscut-o pe domnișoara Temple. Permite-mi...

– O, ba da, spuse Angelo. De două ori. Îi zâmbi Francescăi cu un farmec devastator. Sunt încântat să-ți urez bun venit în casa strămoșilor mei. Făcu grațios o plecăciune și se așeză lângă Stella.

Ceilalți erau surprinși, iar Francesca îl sfidă:

– E prima oară când aflu cine ești, signor Vittorini.

– La un bal mascat nu trebuie să spui cine ești, altfel de ce ai mai purta mască? sublinie Angelo.

– Dar ai fugit când ne-am scos măștile. Giulia Calvi a crezut că nu fuseseși invitat.

Angelo râse.

– A fost mai romantic să-mi descoperi numele abia acum.

– Nu înțeleg de ce nu mi l-ai spus.

– Nu? Poate că ai visat despre diavolul roșu, dar dacă ai fi știut că eram doar vecinul tău... Ridică din umeri.

– Diavolul roșu? întrebă Stacey, cu ochii mari. Te-ai deghizat în diavol, Angelo?

– În Mefisto.

– Atât de potrivit, murmură Francesca, sfidându-l din priviri.

– Poate, dar ți-am spus că ne vom reîntâlni, și uite că așa e.

Își mută atenția spre mâncarea din fața lui, în timp ce Francesca încerca să-și adune gândurile. Descoperirea că diavolul de la bal era Angelo o șoca. Aproape se hotărâse că dacă Angelo Vittorini era prezentabil, să-i îndeplinească dorința tatălui ei, dar la vremea aceea Angelo era o idee abstractă. În cel mai bun caz, se așteptase la o variantă mai tânără a tatălui lui, un bărbat curtenitor, rafinat, dar Angelo se dovedise o persoană tulburătoare. Nu credea că va respecta planurile marchizului, dacă nu era și dorința lui și nu vedea nici un motiv pentru asta.

Se serviră cafeaua și lichiorurile pe terasă, iar marchizul îl abordă pe Angelo și-i spuse ceva. Acesta ridică din umeri.

– Va bene, făcu el un semn lejer în direcția familiei Temple. Vin și eu în câteva clipe.

Stacey îi șopti surorii ei:

– Nu e drăguț?

– Dacă te referi la signor Angelo, nu acesta e cuvântul pe care l-aș folosi, spuse Francesca, roșie în obraji.

Stacey era uimită.

– Nu ți-a plăcut?

– Nici ăsta nu e cuvântul potrivit. „Să-i placă“ și „drăguț“ erau cuvinte anemice dacă se refereau la personalitatea plină de viață a lui Angelo. Alte cuvinte îi veneau în minte, captivant, magnetic, dramatic, dar nu le putea explica fetiței.

Angelo se întoarse. Evident i se ordonase să se facă mai prezentabil. Costumul gri perfect îl schimba într-un orășean. Cămașa, cravata, pantofii, erau bine alese și impecabile. Tatăl lui era satisfăcut.

– Reparasem mașina, explică Angelo. N-o puteam face în costum.

– Ce-ți trebuia să te apuci de așa o treabă, când știai că avem oaspeți? întrebă marchizul.

– Mă tem că uitasem.

Francesa se gândi că găsea mașina mai atrăgătoare decât posibila viitoare soție.

Angelo o întrebă pe Francesca.

– Vrea signorina să vadă grădina?

Francesca se ridică reticentă, luându-și pălăria de pe scaunul de alături, căci bătea soarele. Stacey spuse că vroia să vină cu ei, dar i se spuse să rămână pe terasă. Angelo își puse și el o pălărie cu boruri largi și-i oferi brațul Francescăi cu un zâmbet ironic, ajutând-o să coboare treptele ce duceau spre grădină.

– Mulțumesc, dar mă descurc, spuse Francesca rece.

El nu insistă. Coborâră treptele de marmură.

Traversară o pajiște irigată și verde, singura pată verde într-un peisaj cu marouri și violet. Angelo privi înapoi la castel și la grupul de pe terasă.

– Ce părere ai despre mausoleu? întrebă el.

– E cam... impresionant.

Angelo râse.

– O relicvă a unei epoci trecute, dar tatălui meu îi place. Îi place să păstreze tradițiile, ce a mai rămas din epoca feudală, dar eu aș prefera o vilă la malul mării. O privi pieziș. Probabil că și tu.

Francesca întoarse capul în altă parte, bucuroasă că pălăria îi ținea umbră. Deci, el era gata să fie de acord cu această afacere încheiată cu sânge-rece, dar ființa ei se revolta. Totul îi era străin, mai ales bărbatul de lângă ea.

Se plimbară de-a lungul unei alei cu pietriș, cu statui pe margine. La capătul ei erau tufișuri de mimoze, pline de frunze, dar cu florile scuturate, care ascundeau un loc cu bănci de marmură, încercuind tufe de trandafiri și un Cupidon de piatră cu săgeata în arc. Angelo arătă spre el.

– Eros, zâmbi el malițios. Gata să tragă. Își scoase haina elegantă și o întinse pe o bancă de marmură. Ia loc, cara mia, asta te va proteja de banca fierbinte, și să trecem la afaceri.

Lumina soarelui și parfumul trandafirilor îi înconjurau cu senzualitate. Francesca se așeză, întrebându-se ce să-i spună.

Angelo o privi nehotărât, apoi îngenunche pe un picior în fața ei.

– Frumoasă blondă, declară el privind-o malițios. Iată-mă la picioarele tale. Eu, Angelo Giovanni Sebastiano Vittorini, ajungând la aproape treizeci de ani, viitorul proprietar al castelului și al terenului din jur, director la compania de ulei de măsline, un bărbat nici mai bun, nici mai rău decât alții, am fost sortit de

tatăl meu să te iau de soție. Tot ce e al meu va fi și al tău, incluzând inima mea. Presupun că ești de acord?

Ochii lui străluceau, dar nu era umil, în ciuda poziției pe care o luase.

– Ridică-te, ești ridicol, spuse Francesca. Nu e nevoie să joci teatru. El se ridică, scuturându-și praful de pe genunchi. Nu cred că sunt de acord, continuă ea. Totul a fost plănuit cu sânge-rece.

Angelo era uimit, dar doar o clipă. Evident, nu se aștepta la asta.

– Îndrăznesc să spun că asta se poate remedia, sugeră el. Dar lumina soarelui e prea crudă. Avem nevoie de lumina lunii, ca ultima dată când ne-am văzut și în plus, îmi vine greu să te îmbrățișez cu costumul ăsta pe mine.

– Preferi să fii îmbrăcat în diavol? O înfierbânta prezența lui. Probabil că va folosi asta ca să împlinească dorința tatălui lui.

– O privi printre gene, cântărind-o, și ea roși.

– Cred că-mi vine bine, cum îți venea și ție costumul Dianei.

– Deci, știai cine eram și ce se punea la cale?

– Bineînțeles, sper că nu mă blamai că am vrut să privesc marfa înainte s-o cumpăr?

– Și ești mulțumit?

– Foarte.

– Îmi pare bine. Lasă vrăjeala și stai jos.

Angelo o ascultă, se așeză alături și ea își dori să nu fi sugerat asta, căci apropierea lui o înfioră. Făcând un efort să fie calmă, continuă:

– Ați făcut o ofertă generoasă și de dragul familiei ar trebui poate să accept, dar nu văd ce câștigi tu. Tatăl tău vrea Bellavista, dar pe tine nu cred că te interesează. Sunt o fată obișnuită și o străină. Nu te iubesc, țin la altcineva. Gura lui zâmbi ironic; nu credea ceea ce spusese ea. Sunt o afacere proastă pentru tine, încheie ea.

– Ești prea modestă, spuse el. Te găsesc fermecătoare și cum trebuie să mă însor, cred că am noroc. E mai bine decât să mă însor cu o italiancă, pe care trecerea anilor ar face-o grasă. Ezită, apoi vorbi mai serios. Acest bărbat la care ții... face dragoste cu tine?

Francesca întoarse capul, căci roșise.

– Nu.

Angelo îi luă bărbia în mână și-i întoarse fața spre el; ochii ei limpezi și candizi întâlniră privirea lui iscoditoare.

– E evident, ești încă adormită, îi spuse el și cum ea roși din nou, adăugă: Una din calitățile tale e inocența.

Poate că o credea prea simplă, se gândi ea supărată și spuse provocator:

– Ești italianul gelos?

– Familia Vittorini e geloasă pentru onoarea femeilor lor, spuse mândru, apoi murmură: Unui bărbat îi place să fie sigur că ai lui copii sunt chiar ai lui.

El nu vroise ca ea să audă această ultimă propoziție, dar fața ei se aprinse.

– Signor Vittorini, repetă ea ferm. Te gândești prea departe. Nu cred că voi accepta această afacere.

Ochii lui negri deveniră ca de piatră.

– Te joci cu mine? Nici o fată cu capul pe umeri n-ar refuza o asemenea ofertă. Vrei cumva să mă provoci să fiu mai pasionat?

Francesca îi dădu mâna la o parte, supărată că considera că ea trebuie să fie atât de ușor de acord.

– Nu vreau pasiunea ta, spuse ea rece. Ești un străin, nu ne iubim, și totuși vrei să mă mărit cu tine, ceea ce în țara ta e pe viață.

– A, dragoste! Privi la statuia lui Eros. Vrei să aștepți până ce Cupidon te va săgeta? Ca toate domnișoarele, ești romantică? Crede-mă, romantismul e demodat, confortul material e mai important. În plus, ai fost săgetată o dată, nu-i așa? Francesca întoarse capul pentru a-și ascunde tremurul buzelor. Fuga bruscă a lui Desmond o rănise, o dezamăgise.

Angelo spuse blând:

– Te-a părăsit, nu-i așa?

– A plecat brusc, murmură ea, ascunzându-și durerea. Poate se întoarce.

– Nu cred. Teama de a se împovăra cu familia ta săracă l-a speriat, și în plus... Se controlă. Nu era nevoie să-i spună că-l amenințase să nu mai apară la Bellavista.

Francesca se întristă de vorbele lui, care probabil erau adevărate; credea că el doar ghicește și nu știe sigur. Se întoarse cu fața spre el și-i observă gura severă. Era tenace.

– Te rog, nu mai vorbi despre el, îl rugă ea. Se pare că-mi veți întreține familia și vă sunt recunoscătoare, dar numai de dragul lor sunt gata să mă gândesc la această... această alianță și dacă știind asta tot vrei s-o încheiem, și dacă îți dai seama că nu te voi iubi niciodată... Se întrerupse, frământându-și mâinile.

– Niciodată e un cuvânt mare, spuse el grav. Cei din clasa mea socială, din țara mea, nu căutăm dragostea înainte de căsătorie, se dezvoltă după aceea.

Așadar, anticipase faptul că îi va ceda, că nu va putea rezista farmecului lui.

– Nu te păcăli că ne vom iubi, îl avertiză ea. Îmi voi face datoria, bineînțeles. Păli, gândindu-se la această datorie. Dar nu voi putea niciodată uita că am fost cumpărată.

– În multe părți ale lumii bărbații încă își cumpără soțiile cu vite și cămile, spuse el dezinvolt. Câte capete de vite crezi că valorezi? Ochii lui râdeau. Îmi imaginez că o turmă întreagă.

– Da, râzi! exclamă ea, indignată că n-o lua în serios.

– E mai bine să râzi, decât să plângi, ceea ce ești gata să faci. Nu e un compliment pentru un bărbat ca o femeie să plângă gândindu-se că o va lua în brațe.

– Mă tem că asta e natura bărbaților și eu nu fac excepție, continuă el aspru. Acesta e prețul pe care trebuie să-l plătești pentru salvarea familiei tale, dar se pare că ți se pare prea mare.

Francesca își plecă încet capul, mușcându-și buzele. El îi observase aversiunea și era jignit.

– Nu prea te cunosc, șopti ea, și asupra mea nu funcționează farmecul latin.

Aplecându-se s-o audă, el spuse blând:

– Așadar, crezi că am farmec? Mă flatezi, cara mia, și poți fi sigură că dacă îl recunoști, îi vei ceda în cele din urmă.

– Ești prea sigur de tine. Se îndepărtă de el. Dar voi fi cinstită cu tine. Trase aer în piept, căci nu vroia să-l expună pe tatăl ei, dar simțea că Angelo e păcălit. Mi-e rușine să-ți spun asta. Tatăl meu se preface. Bellavista e ipotecată și nu poate plăti. Proprietatea va

fi vândută și tatăl tău o va putea cumpăra pe nimic, așa că n-ai nevoie să mă iei de soție.

Angelo o privi enigmatic.

– Deci, crezi că vreau să mă însor cu tine doar ca să accept Bellavista?

– Nu e așa? Ce alt motiv mai e?

– Nu-ți dai seama? Îi privi părul mătăsos, trăsăturile elegante și se opri asupra gurii frumoase. Nu știi că bunica ta a plănuit căsătoria noastră de când eram copii?

– Mi s-a spus de curând, dar ideea era de a ne uni proprietățile, nu-i așa? Pe atunci, Bellavista prospera.

– Pari obsedată de Bellavista, observă el.

– Ea e scopul, nu-i așa?

– Deloc. Tatăl meu o admira pe bunica ta și știa că vei fi educată bine. O privi pieziș. Am venit acasă ca să mă cuminț esc, dar trebuia să te văd mai întâi.

– Ești înțelept, fu ea de acord. Când m-ai dus, știai cine sunt?

– Știam. Și nu am obiceiul să agăț fete.

Francesca își aminti intimitatea spațiului mic din mașina sport și roși ușor.

– Prima ta impresie despre mine probabil n-a fost prea plăcută, sugeră ea, căci era prăfuită și murdară atunci.

– Am văzut ce vroiam să văd, răspunse el enigmatic.

Angelo să lăsă pe spătarul băncii și întrebă:

– Ce ai vrea să faci, dacă nu te măriți cu mine?

– Ne-am întoarce toți în Anglia, spuse ea. Nu știu cum o vom duce, dar aș putea câștiga bine ca bucătăreasă. Am primit distincția de maestru bucătar și îndrăznesc să spun că i-aș putea întreține.

Angelo îi luă mâna, privind degetele subțiri și albe și unghiile curate, iar pe ea o trecură fiori.

– Asta e o profanare! exclamă el.

Ea își trase mâna.

– Bunica m-a educat cu grijă, dar asta nu înseamnă că nu-mi pot câștiga existența.

– Ești independentă, murmură el, și curajoasă. Dar e o perspectivă sumbră, cara mia. Mă doare să mi te imaginez luptându-te să-ți întreții familia săracă.

– Mă simt responsabilă pentru ei.

Se aplecă spre ea.

– Îți par atât de respingător încât mai degrabă ai munci cu degetele tale delicate, decât să mă lași să am grijă de voi toți?

– Nu, n-am vrut să spun asta, dar... de ce ai face-o?

O strălucire poznașă dansa în ochii lui.

– Să zicem că vreau să joc rolul binefăcătorului și că-mi place părul blond.

– Chiar așa, signore? Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Astea nu sunt motive serioase pentru căsătorie.

– Nu? Se dădu mai încolo și privi în depărtare. Țin mult la Anastasia, aș vrea s-o ajut.

– A, Stacey! se îmbună ea.

– Iubește Italia și ar fi dureros pentru ea să plece, iar mama ta e bolnavă, clima britanică ar putea-o ucide.

Francesca se foi, stânjenită.

– Știu asta. E un șantaj pe care tata l-a aplicat deja.

O privi blând, dar plin de reproș.

– Folosești cuvinte grele, cara, și îmi pare rău că o faci fiindcă nu mă suporți. Încă mă consideri diavolul roșu de la bal?

Îl privi în ochi. Fața lui măslinie era enigmatică, dar în ochi îi strălucea o mică flacără.

– Ești gata să faci multe pentru mine, se miră ea. Dar eu nu merit.

– Asta hotărăsc eu. Genele negre îi umbreau ochii. Dacă ți-aș spune mai multe, te-aș șoca.

O cuprinseră fiori.

– Mai știu și eu câte ceva. Știu că bărbații pot simți dorință fără dragoste.

El părea ofensat. Spuse rece:

– Vrei să-mi răspunzi la propunere, signorina Temple? Sau ai nevoie de timp să te gândești? Tatăl meu se așteaptă să ne întoarcem logodiți.

Primul impuls al Francescăi era să-l refuze. Viitorul ei era dificil, însă. Va trebui să se lupte cu familia ei, iar oferta lui de a-i întreține era o imensă ușurare. Încă suferea din cauza fugii lui Desmond și o consola că acest bărbat, indiferent de motivele lui, o dorea: un bărbat atractiv, a cărui admirație o măgulea și față de care, dacă făcea o comparație sinceră, Desmond ieșea în pierdere. Poate se va logodi cu el. Logodna era o perioadă de probă, nu ceva irevocabil. Poate se va împăca să fie soția lui, iar dacă nu, putea rupe logodna.

– Bine, signore, spuse ea. Accept generozitatea ta. Fu uimită de licărirea de triumf din ochii lui. Dar... dacă nu pot merge mai departe... Ochii ei violeți erau rugători.

– Vei dori să-ți redau libertatea? întrebă el.

– Da. Promiți să faci asta?

Angelo ezită, apoi spuse:

– Da, dacă asta e condiția ta, dar mă voi strădui să te conving să mergi mai departe.

– Mulțumesc, signore.

– De ce nu-mi spui Angelo? sugeră el. Un nume nepotrivit, știu, dar există și îngeri negri.

Francesca zâmbi.

– Lucifer? murmură ea.

– Sau Mefisto. Și asta îmi amintește că ai o datorie față de mine.

Ochii ei se măriră, alarmați.

– Bănuiesc că presupui că ai dreptul...

– Nu te-aș obliga. Ochii negri o rugau. Nu poți fi mai binevoitoare cu mine, Francesca?

Reproșul lui o impresionă. Din motive pe care nu le înțelegea, Angelo era gata să facă multe pentru familia ei, și totuși se codea să-l sărute

– O voi face, strigă ea și-și puse brațele după gâtul lui. El o sărută blând și apoi se îndepărtă.

– Ești ca vinul tare, spuse el și se ridică, întinzându-i mâna. Vino, amore mia, hai să le spunem veștile bune.

Francesca îi dădu mâna, simțind că această acțiune era simbolică.

– Spuneai că viețile noastre sunt legate, îi aminti ea. Atunci n-am înțeles, dar acum, da.

– Fie să fie legate pentru totdeauna, spuse el convins. Își luă haina de pe bancă și, ținând-o în cealaltă mână, o conduse înapoi spre castel.

Capitolul 5

Devenind logodnica lui Angelo Vittorini, cu condiția că dacă îl găsea insuportabil se puteau despărți, Francesca descoperi curând că se prinsese într-o plasă de păianjen din care îi va fi aproape imposibil să se elibereze. Nu luase în considerare instinctele patriarhale ale marchizului.

Descendent al vechii nobilimi, purtând un nume străvechi, în tinerețe, alături de alții de vârsta și de clasa lui, renunțase la titlu, declarându-se membru al burgheziei, și-și canalizase eforturile în afacerile cu ulei de măsline. Dar mai târziu, se întoarse la tradiție. Părinții lui murira și castelul îi reveni, cu toate pretențiile țăranilor, care îl respectau cu loialitate feudală. După moartea soției sale, se duse tot mai rar la fabrică, implicându-se în viața rurală a străbunilor, încercând să îmbunătățească viața țăranilor, pentru a

limita exodul lor spre oraș. Fratele lui muri într-un accident înainte de a se putea căsători; unicul fiu era Angelo, care dădea rar pe acasă. Antonio Vittorini tânjea după o ceată de descendenți care să-i ceară îndrumarea. Inima vieții italiene era familia, cu toate rudele. Departe de a privi familia Temple ca pe o povară, considera firesc să-i întrețină, deoarece aveau să se înrudească și readuse în actualitate existența unui strămoș comun, a cărui existență nu era total sigură, pentru a-i considera rude.

Se implică în viața lor. Bellavista, declară el, nu era potrivită pentru Stella; ar fi trebuit să locuiască într-o vilă lângă coastă, sugestie pe care ea o acceptă cu încântare. Drumul sinuos spre Castel Vecchio îi era imposibil de străbătut pe jos și nu putea conduce Fiatul. Stella tânjea după magazine și oameni. Lui Henry i se oferi un post la departamentul de corespondență, unde cunoașterea atât a italienei, cât și a englezei îl avantaja. Acceptă cu voioșie. Stacey trebuia să meargă la o școală de maici, perspectivă care o făcu să se răzvrătească. Lui Angelo i se încredință sarcina să o convingă să meargă acolo, de care el se achită cu succes, spunându-i că astfel va deveni o soră cultivată a lui, de care va fi mândru. Va avea vacanțe, pe care dacă vroia le va petrece la castel, iar Bruno va fi adăpostit și bine îngrijit acolo.

Cât despre Angelo, se părea că se va așeza la casa lui, cum îi ceruse tatăl său. Mașina lui sport părea că dispăruse. Când o ducea pe Francesca undeva, folosea Ferrrari-ul tatălui său. Nu mai dădea pe la cazinourile de la San Remo și Monte Carlo și atunci când nu era la birou, era la Castel Vecchio, supraveghind plantațiile.

Toate aceste planuri depinzând de căsătoria ei și cu schimbarea lui Angelo, Francesca simțea că i-ar fi imposibil să se retragă. Înțelepciunea o făcu să scoată ce era mai bun din această situație, ceea ce-i satisfăcea pe toți, și să se străduiască să-și cunoască viitorul soț, ceea ce nu era ușor. Deși era un logodnic atent și grijuliu, era rezervat și nu găsea cheia personalității lui. Contrar așteptărilor ei, nu-i ceru să facă dragoste, limitându-se la a-i săruta vârful degetelor, un salut formal. Dar adesea o privea cu senzualitate, ceea ce-i făcea inima să bată mai repede și-i dădea impresia unui animal de pradă care-și urmărea victima. Bănuia că Angelo aștepta să fie a lui ca să-și manifeste dorința. Francesca aștepta acea zi cu un amestec de teamă și bucurie și asta avea să fie curând.

Nici unul dintre ei nu-și dorea o nuntă mare. Doar câțiva prieteni și rude fuseseră invitați la ceremonia ce urma să aibă loc în vechea biserică de lângă castel.

Angelo era hotărât să nu locuiască acolo, deși tatăl lui dorea asta. Propuse să închirieze o vilă pe coastă și la protestele tatălui său, răspunse:

– Vreau să fiu singur cu soția mea.

Bătrânul putea înțelege acest lucru.

– Dar mai târziu te vei întoarce la casa strămoșilor tăi? insistă el. Copiii trebuie crescuți acolo unde le e locul.

Angelo doar zâmbise.

Admise față de Francesca faptul că găsea castelul prea de modă veche și oprimant, precum și prea mare. La moartea tatălui său vroia să-l transforme într-un muzeu sau într-un hotel.

– Dar noi, cara, avem nevoie de ceva mai modern și mai primitor.

Cu asta, Francesca era pe deplin de acord.

O luă să vadă diverse case moderne și cea care-i plăcu ei cel mai mult era pe dealul deasupra lui Diano Marina, un mic orășel de pe coastă. Așezată printre palmieri și pini, cu o curte interioară umbrită de viță-de-vie, un șir de trepte ducea la intrarea principală, deasupra unui garaj și a bucătăriilor. Ferestrele din salon dădeau spre orășel și golf.

– Îți place? Ai putea fi fericită aici? întrebă Angelo.

– Sunt sigură că da. E frumoasă. Îl privi recunoscătoare. Ești bun cu mine, Angelo.

El zâmbi.

– Fără îndoială, mă vei răsplăti când va sosi timpul, sugeră Angelo.

Francesca roși și privi în altă parte.

– Îmi voi da silința. Dar vocea ei era rece și își aranjă rochia cu degete nervoase. Angelo o privi puțin încruntat. Erau pe balconul din fața salonului. Soarele o lumina pe față; părul ei blond și rochia albă îi dădeau un aspect neîntinat. Angelo se întreba dacă era frigidă, dar gura ei părea senzuală. În ciuda episodului cu Desmond, ghicea că încă nu se trezise. Va fi privilegiul lui s-o inițieze. Văzând în privirea lui la ce se gândea, Francesca se sperie.

– Dio mio! exclamă Angelo. Ți-e teamă de mine, Francesca?

Ea râse nervos.

– Nu chiar, dar... ei bine, n-am mai fost căsătorită până acum.

– Dar de celălalt nu-ți era teamă? întrebă Angelo și Francesca simți gelozia lui.

– Îl cunoșteam mai bine decât pe tine, sublinie ea.

Angelo era exasperat.

– Ce pot face să mă cunoști mai bine? Să-ți piară teama asta, căci ești înspăimântată, cara mia, și eu nu sunt bau-bau.

– Sigur că nu. Dar pentru ea era un străin, de altă naționalitate, cu alte tradiții, și era ceva în el care o

respingea, deși o fascina. Era descendentul unei familii vechi și Francesca simțea o violență ascunsă sub politețea lui.

– Tu... ești atât de diferit față de... mine, spuse ea cu voce nesigură. Aproape că era să spună Desmond, dar se controlase la timp. Mai bine nu-i aducea aminte de celălalt. Privi casa fermecătoare și priveliștea frumoasă. Nu-i venea să creadă că va trăi aici doar cu el.

– Cu timpul, te vei obișnui cu mine, spuse el. Obișnuința, se spune, aduce disprețul.

– Asta sunt sigură că nu voi simți niciodată față de tine, declară Francesca.

– E cel puțin satisfăcător, spuse el. O soție ar trebui să-și venereze soțul.

– Nu... toate. Zâmbi provocator. Nu când ajung să-i cunoască prea bine. Angelo, au mai fost... multe alte femei?

– Nici una care să conteze. Te îngrijorează?

– Nu chiar. O umbră de dezamăgire trecu pe fața lui. Sperase că va fi geloasă pe fostele lui iubite. Am auzit niște bârfe, continuă ea liniștită. Eram curioasă.

– Înțeleg. Din nefericire, am fost celebru și toate episoadele obișnuite au fost exagerate. Se opri. Nu voi mai avea nici o aventură după ce ne vom căsători, spuse ferm.

– Italienii nu sunt vestiți de a fi constanți.

– E doar un clișeu. Nu trebuie să mă condamni din cauza unei idei preconcepute. Fără îndoială, ți s-a spus că sunt un destrăbălat. Majoritatea tinerilor sunt, dacă au ocazia. Dar am terminat cu distracțiile, intenționez să devin un cetățean model, nu te îndoi.

Asta n-o tulbura. Nu prea-i păsase de trecutul lui Angelo de când se logodise cu el. Viitorul o interesa, intimitatea pe care avea s-o împartă cu el.

– Sper doar că nu vei regreta că te-ai căsătorit cu mine, spuse ea slab.

– Sunt sigur că nu, răspunse el fervent.

Hotărându-se că vor închiria vila, Angelo o duse înapoi la Bellavista, unde descriseră entuziasmați noua lor casă.

Francesca simțea că visează; nimic nu părea real. Angelo îi dăduse un inel cu diamante, frumos și scump. Tot ce-i aparținea lui Angelo părea să fie frumos și scump. El îi spusese că-i plăcea să se înconjoare cu lucruri frumoase și că era recunoscător că avea cu ce să le cumpere. Francesca se gândi că era ultima lui achiziție, căci deși nu era orgolioasă, ar fi fost o proastă să nu-și dea seama că bărbații o considerau frumoasă și blondă, ceea ce-i atrăgea, mai ales pe cei bruneți. Dacă ar fi fost urâtă, n-ar fi cerut-o nimeni de nevastă. Era stânjenită că Angelo îi cumpăra

bijuterii și se interesa ce îmbrăca. Încă nu era soția lui și darurile scumpe cu care o bombarda o făceau să se simtă ca o sclavă de harem, sortită să-i mulțumească privirea critică. El știa mult prea multe despre lucrurile femeiești și Francesca bănuia că fostele lui iubite îl educaseră în această privință. Pe de altă parte, o flata că Angelo observa tot ce îmbrăca și-i făcea complimente. Desmond fusese indiferent la felul cum arăta, atâta timp cât arăta „drăguță“, cum spunea el.

Persoana cea mai entuziasmată de întorsătura lucrurilor era sora ei. Nici măcar întunecata perspectivă a școlii nu-i umbrea triumful.

– Știam că te vei îndrăgosti de Angelo, repetă ea, și așa a fost. Nu-i așa că ești norocoasă, Fran, că s-a îndrăgostit de tine?

Uitase că asupra Francescăi se exercitaseră presiuni și vedea logodna lor ca pe un glorios film romantic. Francesca nu vroia s-o deziluzioneze.

Trebuia să facă multe vizite la noua casă. Trebuia mobilată și făcute măsurători. Francesca se temuse că Angelo va prefera ornamentațiile bogate, în timp ce ei îi plăcea simplitatea, dar află că el avea gusturi excelente. Adesea roșea la alegerea mobilei, mai ales a paturilor. Angelo alesese un pat dublu pentru dormitorul principal.

Din fața casei, peste golf, turla bisericii din satul Cervo era un punct de reper, mai ales noaptea, când era luminată. Printre clădiri noi, se vedeau alei vechi, pitorești. Mulțumit de interesul Francescăi, Angelo aranjă s-o ducă acolo.

Descoperi că era o bucățică din vechea Italie, înconjurată de nou. Străzi înguste și șerpuite duceau pe culmea dealului, mărginite de case ce păreau atât de vechi încât era de mirare că erau încă locuite.

Ca și la Castel Vecchio, un castel vechi stătea în vârful dealului, o clădire de origine normandă, ce amintea că francii cuceriseră cândva acest teritoriu.

Biserica San Giovanni Battista era cel mai sus, cu fațada vestică pictată în verde. Înăuntru era un altar în formă de galion, cu lumânări înalte printre flori. Cervo avea o istorie tristă. O sută cincizeci de oameni plecaseră să culeagă corali pentru a strânge bani pentru biserică și se înecaseră toți, lăsând multe văduve. Altarul comemora această pierdere.

Angelo și Francesca ieșiră din biserică, întristați de această tragedie și de interiorul magnific clarobscur. Se opriră la capătul de sus al scărilor. În fața lor era o piațetă împărțită în două, până la mare, de un zid scund. Trei străduțe dădeau în piață, cu case maronii înalte.

Doi copii desculți alergară de-a curmezișul pieței și se pierdură în labirintul de pasaje. În rest, nu mai era nimeni.

Francesca își scosese ochelarii de soare, căci în biserică era întuneric, și-i ținea în mână. Angelo o privea, satisfăcut de entuziasmul ei.

– E un loc fascinant Angelo. Cred că voi iubi țara asta a ta.

– Mă vei iubi și pe mine?

Francesca își ținu răsuflarea, șocată de întrebarea neașteptată. Îl măsură din priviri. Lumina puternică îi făcea părul să bată în negru albăstrui; trăsăturile lui nobile erau bronzate. Arăta bine, un adevărat fiu al sudului, plin de viață ca și peisajul de lângă ei, cu o umbră de neînduplecare.

Inima Francescăi bătu mai repede.

– Asta... asta nu era parte din afacere.

– Dar ar fi putut fi. Murmurul vocii lui o mângâia. Dacă micuța zeiță a lunii și-ar părăsi ținuturile reci și s-ar topi în soarele sudului.

Privirea ei coborî. Aerul cald era vânturat de o briză slabă cu parfum de trandafiri. Privind-o intens, el spuse blând:

– Asta ar face viața noastră împreună... mai armonioasă.

Dar Francesca nu vroia să cedeze farmecului lui. El se pricepea prea bine să seducă. Acum vroia ca Francesca să-l iubească și cum avusese multe cuceriri ușoare, se aștepta la același lucru de la ea.

– Cred că prea multe femei te-au iubit, spuse ea tristă. Și nu cred că ai iubit pe vreuna dintre ele.

Angelo zâmbi.

– Nu era vorba despre sentimentele mele, ci despre ale tale. Dacă aș fi fost printre cei ce au murit acolo, făcu el un gest spre mare, ai fi suferit, Francesca, sau te-ai fi bucurat că ești o văduvă bogată?

– Ești absurd, spuse ea îngrozită. Părea imposibil ca o ființă atât de plină de viață ar putea muri. Totuși, dacă el conducea mașini de curse în timpul liber, riscul era mare. Și-l imagină strivit și plin de sânge. Fără să vrea, îl strânse de braț.

– Angelo, promite-mi că nu mai iei parte la curse.

– Cine ți-a spus că fac asta?

– Toată lumea știe. N-ai câștigat Grand Prix-ul?

– Asta a fost de mult, e trecut, amore mia, am renunțat. Chiar am vândut mașina sport. O luă de mijloc și o trase spre el. Îți pasă de siguranța mea, cara?

Ea tremură sub mâna lui. Așa cum soarele iese din nori și luminează un peisaj întunecat, Francesca văzu

o perspectivă luminoasă, scăldată în dragoste. Își ridică fața spre el, cu ochii strălucind, fără s-o mai sperie pasiunea din ochii lui.

– O, Angelo! murmură ea.

Se auziră voci stridente de pe străduțele de lângă piațetă. Un grup de turiști se apropia. Angelo își luă repede brațul de pe talia ei, și viziunea Francescăi se risipi. Angelo făcu o grimasă de dezgust când grupul de turiști apăru. Erau femei clămpănind în sandale ce păreau copite și bărbați transpirați, cu pielea roșie de la mare, cu aparatele de fotografiat în mâini.

Angelo întinse mâna Francescăi, ca s-o ajute să coboare scările fără balustradă.

– E timpul să mergem, remarcă el.

O luară la dreapta prin labirintul de poteci abrupte. Ajunseră la biserica Santa Caterina, care data de pe la 1200 era noastră. Aceasta fusese biserica originară a satului, înainte ca San Giovanni să fie construit în secolul șaptesprezece.

– E veche, observă Francesca.

– Așa e mare parte din Liguria.

Replici banale. Angelo se închisese în el, considerând că în locurile publice nu puteai fi intim. Francesca fusese pe punctul de a avea o mare revelație, dar momentul zburase înainte de a o înțelege. Așa zăriseră și sfinții paradisul, ca apoi să

revină la treburile lumești. O fracțiune de secundă, Francesca zărise cum ar putea fi dragostea, dar îndoielile o năpădiseră apoi. Nu avea încredere în sentimentele lui Angelo, iar ale ei erau neclare.

Pentru a-și masca neliniștea, sporovăia veselă despre împrejurimi, arătând amuzată o iederă care cuprindea o casă înaltă, printre celelalte colorate sumbru în gri și maro. Căldura și strălucirea pieții erau uitate.

De vreo două ori Angelo o privi încurcat, dar ea nu-l privi în ochi. Angelo trase concluzia că Francesca regreta emoția pe care o manifestase pe treptele bisericii.

În cele din urmă ajunseră în piața Victor Emmanuele, un loc deschis pe deal, înconjurat de clădiri din toate părțile, exceptând pe cea dinspre mare.

Acolo era un pâlc de palmieri în mijloc și câteva bănci. Obosită de urcarea atâtor trepte și pante, Francesca se așeză pe o bancă, iar Angelo se duse să-i aducă ceva de băut de la barul de peste drum. Această oază era la fel de magică precum cea din fața bisericii, doar că era mai populată. Peste un zid jos se vedea marea și asta o umplu de plăcere.

O femeie dintr-o mașină parcată în piață o privea cu atenție, apoi coborî și veni spre ea. Era brunetă, cu

o față lătăreață, dar avea o siluetă elegantă și mergea grațios. Se așeză lângă Francesca, privind-o cercetător și în cele din urmă vorbi.

– Signorina Temple, nu-i așa?

Pierdută în visare, Francesca tresări la auzul vocii ei. Întâlni privirea ostilă a ochilor căprui așezați pe o față bronzată.

– Da, eu sunt, dar de unde știi? întrebă ea.

– Toți o cunosc pe fata care l-a vrăjit pe Angelo Vittorini, răspunse cealaltă. Probabil ți-a vorbit despre mine, sunt Maria Donizetti.

Numele o puse în alertă, dar nu-și putea aminti unde îl auzise. Maria Donizetti râse dezagreabil.

– Se pare că nu ți-a vorbit, totuși ar fi trebuit s-o facă, dar e un ingrat. Mi-a promis că se însoară cu mine.

– Da? Francesca o privi uimită. Nu știam.

– Nu ți-a spus? Bineînțeles c-a avut motivele lui, iar acum vrea să se însoare cu alta. Făcu o pauză, dar Francesca nu zise nimic și cealaltă continuă. Cred că ar trebui să știi, signorina, că a trăit cu mine.

Una din aventurile lui Angelo revenea din trecut pentru a-l acuza. Era o întâlnire neplăcută și Francesca se miră că un bărbat căruia îi plăcea atât de mult frumusețea, cum era Angelo, ar fi găsit această femeie

urâtă atractivă, dar nu încăpea îndoială că era pasională; gelozia îi întuneca ochii mici și își strângea mâinile.

Simțindu-se prost, Francesca spuse:

– Știu că a avut aventuri, dar asta s-a terminat.

– Și crezi asta, poate leopardul să-și schimbe petele? Pari dificilă, signorina, de ce accepți ce-am lăsat eu?

– Vrei să spui că tu l-ai părăsit? Mă îndoiesc, signorina.

Degetele femeii se strânseră și Francescăi îi fu teamă să n-o zgârie pe față cu unghiile ei lungi.

– Crezi ce vrei, spuse femeia cu insolență. Dar îți pot garanta că nu vei fi fericită cu el; nu știe ce e aia fidelitate.

Sătulă de această discuție, Francesca privi spre bar și văzu ușurată că Angelo venea spre ele cu două pahare de vin pe o tăviță rotundă.

– Ciao, Maria, spuse el inocent, în timp ce-i oferea Francescăi un pahar. Ce te aduce la Cervo?

– Poate că am vrut să retrăiesc amintiri vechi. Maria îi aruncă o privire vicleană Francescăi. De pe vremea când eram împreună.

– Nu știam că am fost cu tine pe aici, răspunse Angelo, imperturbabil, de fapt înțelesesem că nu-ți place locul acesta. Dar să ți-o prezint pe logodnica

mea, Francesca Temple; Maria Donizetti e o veche prietenă de familie. Sublinie cuvântul familie. Vrei să bei ceva, Maria?

– Nu, mulțumesc, Angelo, îl refuză ea. Chiar vrei să te însori?

Angelo se așeză între ele, relaxat.

Francesca nu era relaxată. Confruntată cu o parte din trecutul lui Angelo, nu-l mai putea ignora. Oare câte femei va mai întâlni, care să-i spună că s-au culcat cu el? Cât despre viitor, avea îndoielile ei. Era bine că nu era îndrăgostită de el, își spunea cu sălbăticie, căci altfel ar fi suferit dacă se dovedea infidel. Totuși privindu-i profilul măsliniu, știu că și ea ar putea fi geloasă.

Angelo spuse calm:

– Firește că vreau să mă însor. Data nunții e stabilită. N-ai fost invitată?

– Tatăl meu spunea ceva despre asta, dar n-am crezut. Apoi izbucni într-un torent de vorbe în italiană, pe care credea că Francesca n-o înțelege. E o nebunie, Angelo, nu te poți căsători după viața pe care ai dus-o. Poate tu crezi că poți, dar eu știu mai bine. E foarte frumoasă logodnica ta, dar e insipidă, te vei sătura de ea într-o săptămână. Dacă tot trebuie să te însori, ceea ce cred că e o greșeală, nu ți-ai ales bine persoana.

Angelo continua să soarbă imperturbabil din vinul lui.

Francesca spuse în italiană:

– Am crezut că italienii sunt politicoși. Ești grosolană, signorina.

Cei doi italieni o priviră surprinși. Apoi Maria spuse acru:

– Îmi cer scuze. Mă preocupă soarta voastră. Dar e mai bine ca astfel de lucruri să fie spuse până nu e prea târziu.

– Dacă ar fi adevărate, da, spuse Angelo. Dar nu sunt. Era mânios. Se ridică, privind-o pe Maria cu dispreț. Francesca se îngrozi. Dacă va merita vreodată disprețul lui, s-ar ofili dacă ar privi-o așa. Era o fațetă nouă a caracterului lui. El nu putea ierta orice.

– Mai bine ți-ai ține gura, Maria, continuă el, și ți-ai vedea de treaba ta. Am ales-o pe cea care îmi place, nu pe tine. Se întoarse spre Francesca. Vino, amore mia, spuse el blând.

Lăsând paharele să fie recuperate de chelner, o luă de braț și plecară. Privind peste umăr, Francesca văzu că fața Mariei era contorsionată de gelozie și de ură.

Mergând la vale spre locul unde își parcase mașina, Angelo remarcă:

– Nu știam că înțelegi și vorbești atât de bine limba mea.

Angelo vorbea mereu cu ea în engleză.

– La urma urmei, părinții mei trăiesc aici de multă vreme, iar bunica vorbea cu mine în italiană, ca să învăț.

– Da, cred, având în vedere planurile ei, fu el de acord. Francesca își aminti unde o văzuse pe Maria Donizetti. La balul mascat.

Angelo nu mai spuse nimic până când ajunseră la mașină. Când o descuie, spuse:

– Îmi pare rău că plimbarea noastră a fost umbrită de o scenă atât de penibilă. Sper că vei uita.

Deci, el vroia să uite ceea ce spusese Maria. Privindu-l în ochi, Francesca spuse cu îndrăzneală:

– Mi-a spus că a trăit cu tine.

– A mințit, răspunse el, era geloasă. O femeie geloasă ar spune orice.

– Dacă e geloasă, trebuia să fii mai bun cu ea, insistă Francesca. E una din aventurile tale? Involuntar, sarcasmul se simțea în vocea ei.

El își ridică mândru capul.

– Nu, răspunse el și-i deschise portiera mașinii. Urcă.

Francesca nu se clinti.

– Aș vrea să te pot crede, spuse ea.

Angelo făcu un gest de nerăbdare, apoi, controlându-se, spuse sincer:

– Ascultă, cara, îți jur că n-am avut niciodată relații intime cu Maria Donizetti. E adevărat că o cunosc bine, deoarece familiile noastre sunt prietene de mult, dar în afară de asta, nu înseamnă nimic pentru mine. Are relații, e foarte bogată și tatăl meu mi-a sugerat că ar fi bună de soție, dacă tu mă refuzi. E posibil că a fost indiscret și a menționat asta tatălui ei, și asta i-a dat idei, dar nu s-a pus problema logodnei. Aluziile ei despre Cervo erau invenții. Are o verișoară acolo, pe care o vizitează din când în când, dar nu m-am plimbat niciodată cu ea prin Cervo, nici n-am avut vreo legătură cu ea în afara relațiilor sociale obișnuite.

Era sincer și îndoielile ei dispărură.

– Mulțumesc, Angelo, spuse ea recunoscătoare, intrând în mașină. Când el se așeză lângă ea, îi spuse cu reproș: puteai fi mai amabil cu ea.

Angelo râse.

– Mariile de aici nu înțeleg de amabilitate, o iau ca pe un semn de slăbiciune. Un bărbat nu-și poate permite să fie slab în fața unui animal de pradă.

Francesca tresări la auzul cuvântului acesta, pe care îl auzise cu referire la Angelo. Două persoane de același fel, se gândi ea, dar ideea i se păru nedreaptă. Dacă Maria consuma bărbați, Angelo nu se dovedise încă un distrugător.

Schimbând vorba, sporovăia fără implicații despre Cervo pe drumul de întoarcere, dar ceva rămăsese în adâncul minții Francescăi.

Îi reveni în minte cu forță când se duse la culcare și-și aminti în detaliu evenimentele de la balul mascat. Rememora un bărbat în costum de diavol roșu, îndreptându-se spre femeia în rochie orientală. Se dusese direct la ea, atras ca o molie de lumânare. Desmond o identificase, una din cele mai bogate moștenitoare de pe Riviera.

Îi văzuse din nou dansând, fără să-i bage în seamă pe ceilalți; își aminti cum trupul femeii se mula în brațele lui și cum o ținea strâns. Abia mai târziu se întâlnise cu el în grădină, când balul era pe sfârșite și Maria probabil plecase acasă. Când se scoseseră măștile, ei nu mai erau. Probabil că plecaseră împreună.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că el mințise despre relația lui cu Maria. Poate că era urâtă, dar putea fi fierbinte. Până acum, trecutul lui Angelo n-o făcuse pe Francesca să-și facă griji. Acceptase că asta era poveste veche, dar în dragoste bărbații nu au scrupule să le mintă pe femei, și de data asta fusese demascat.

Afară începuse să bată vântul printre frunzele palmierilor; o pisică mieuna în căutarea unei perechi. Francesca privea în întuneric și-și dădea seama că

sentimentele ei față de viitorul ei soț se schimbaseră și nu se mai gândea la căsătoria lor cu aversiune. În ultimele săptămâni, el făcuse eforturi să-i facă pe plac, sperând să se îndrăgostească de el. Aproape izbutise până când Francesca își dăduse seama că totul era doar experiență în a obține favoruri de la femei. După ce o va avea, o va neglija, întorcându-se la vechile lui obiceiuri, cum spusese Maria, care trebuie că-l cunoștea bine. Se va întoarce la jocurile de noroc, la cursele de mașini, la alte femei, iar ea va sta tristă în vila de lângă mare, suferind de singurătate.

Asta nu! Inima ei nu era pe deplin cucerită, și nu va permite asta. Dragostea ei pentru el trebuia stinsă în fașă. Nu va suferi pentru un afemeiat. Se va oțeli și-l va suporta până se va plictisi și va pleca. Va avea multe compensații: dragostea părinților, a lui Stacey și probabil propriul copil. Roși de mânie la amintirea cuvintelor lui Angelo, „un bărbat vrea să fie sigur că copii sunt progeniturile lui". Ea să fie virtuoasă, iar el să-și facă de cap. Eterna diferență între sexe, de când Eva primise privilegiul și povara de a naște copii.

La urma urmei, nu se așteptase la mai mult de la această căsătorie, dar la Cervo presimțise fericirea, până când Maria Donizetti îi risipise iluziile cu cruda realitate.

Necunoscătoare în ale dragostei, nu-și dădea seama că hotărârile ei veneau mult prea târziu.

Capitolul 6

Francesca Temple și Angelo Giovanni Sebastiano Vittorini s-au căsătorit în vechea biserică San Michele din Castel Vecchio. Ceremonia a fost precedată de cununia civilă și urmată de o petrecere la castel, unde au venit familia miresei și câțiva prieteni intimi, printre care și familia Donizetti.

Pentru Francesca, această zi a fost ca o poveste, culmea unor săptămâni de vise. Nu era în largul ei în rochie albă și văl, în fața altarului. Sutele de lumânări luminau biserica. În afară de cele înalte de pe altar, erau grupuri de lumânări în fața statuilor sfinților. Fresce și picturi umpleau pereții, cu multă vopsea aurie. Scena părea ireală.

Își juca rolul în mod mecanic, fără să simtă ceva. Puteai zice că era o statuie, cu fața la fel de palidă ca

hainele ei; doar părul ei reflecta lumina, iar ochii îi erau întunecați. Angelo se îmbrăcase în haine serioase și părea cel mai ireal, frumos ca un geniu rău. Își puse degetele reci ca gheața în ale lui și buzele ei erau la fel de reci când o sărută. Văzu îngrijorare în ochii lui și murmură:

– Emoția e de vină, iar el zâmbi.

Nu deveni mai caldă nici în timpul scurtei și formalei recepții de la castel. Deși afară soarele strălucea și era cald, în castel parcă era răcoare și o atmosferă încărcată de trecut. Câte mirese, de bunăvoie sau obligate, fuseseră primite în castelul sumbru? se întreba Francesca. Descendentul lor, marchizul, era civilizat, oferind oaspeților șampanie. Printre aceștia, Francesca zări privirea veninoasă a Mariei Donizetti.

Însurăței nu plecau acum. Francesca se rugase de Angelo să petreacă luna de miere în noua lor casă. Acesta își luase concediu o săptămână. Francesca prefera noua casă vreunui hotel străin.

Luminile începură să se aprindă în șiragul de orășele de-a lungul coastei, în timp ce mergeau cu mașina spre vilă. Acolo, fură felicitați cu căldură de personalul care fusese angajat, bucătarul, Luigi, omul de încredere al lui Angelo, și diverse servitoare. În afară de Luigi, ele nu locuiau în casă, veneau doar

ziua, dar toți veniseră să-și întâmpine stăpânii. Nu erau disciplinați, ca servitorii britanici și se considerau membri al familiei.

– Facem duș și ne schimbăm, bănuiesc, decretă Angelo când în cele din urmă rămaseră singuri. Mă voi bucura să scap de hainele astea ridicole.

Francesca se schimbase deja într-o rochie simplă albastră și o jachetă subțire. Observă că dormitorul nu mai era numai al ei. Deși Angelo avea o cameră alături, lucrurile lui invadaseră deja camera ei. Își lăsase haina pe pat, iar cravata pe măsuța de toaletă. Se întreba dacă era dezordonat.

Telefonul de lângă pat sună tare. Ridică mașinal receptorul și urechea ei fu năpădită de o italiană agitată.

– Angelo, spunea o femeie, vino, te rog. Se pare că tatăl tău a pățit ceva.

Angelo ieși imediat din baie, cu apa lucindu-i în părul negru și cu un prosop pe el. Privindu-i torsul bronzat, Francesca simți că inima îi bătea mai repede. Era ca o statuie musculoasă.

Angelo luă receptorul din mâna ei și ascultă, iar fruntea i se încreți de îngrijorare. În cele din urmă, spuse resemnat:

– Si, voi veni. Puse receptorul în furcă și o privi cu tristețe. A căzut, spuse el. Nu se știe încă dacă e grav. Mă tem că trebuie să plec.

Francesca își plecă genele, dar nu înainte ca el să vadă ușurarea din ochii ei.

– Păcat, murmură ea mecanic și adăugă: E grav?

– Poate, răspunse el. Își strânse hainele. S-ar putea să nu vin toată noaptea. E ceva drum până la castel.

Angelo reintră în baie, lăsând ușa crăpată, și continua să-i vorbească:

– Mai bine te-ai culca, cara mia. Mă voi întoarce cât de repede pot. Deși probabil nu ești nerăbdătoare să mă întorc.

Ignorând această aluzie, ea spuse:

– Îmi pare atât de rău.

– Pentru el sau pentru mine? Ce surpriză neplăcută în noaptea nunții! Mă întreb dacă într-adevăr e nevoie de mine.

– Bineînțeles că trebuie să te duci, cine altcineva să meargă?

– Așa e, iar servitorii și-au pierdut capul.

Ieși din baie. Îmbrăcase în grabă niște pantaloni și un pulover.

– Arrivederci, amore mia, spuse el blând și o sărută.

– Mă vei suna? sugeră ea. Aș vrea să știu cum se simte.

– Da, peste vreo două ore. Angelo privi patul care-l invita, fata suplă din brațele lui. Dio, murmură el, mi-e greu să plec.

– Dar te vei întoarce repede?

– Bineînțeles!

O sărută lung. Apoi o respinse și ieși. Francesca îl auzi fugind pe scări și strigându-și servitorul. Se așeză pe pat. Se pregătise să-l primească în noaptea asta și acum i se dăduse un răgaz. Auzi mașina demarând în trombă. O trecură fiori reci, dacă avea un accident? Nu părea grijuliu în seara asta. Atunci va scăpa de el, dar nu-și dorea libertatea cu prețul ăsta. Dacă l-ar pierde, va rămâne un gol imens.

Luigi ciocăni la ușă și ea-l pofti să intre.

– Scusi, signora, dar șeful mi-a spus să fac ordine. Să vin mai târziu?

– Nu, tocmai ieșeam.

Părăsi repede camera. Omul o privea înțelegător. Pentru el, plecarea soțului în noaptea nunții era o tragedie.

Se duse în salon și liniștea o călca pe nervi. Nu suporta să aștepte acolo. Angelo spusese că va suna abia peste vreo două ore. Privi pe fereastră luminile orașului, care parcă o invitau. Va ieși și se va plimba prin mulțimea veselă. Nu era departe, putea ajunge acolo imediat. Îl chemă pe Luigi.

– Ies puțin afară. Nu stau mult.

Luigi fu uimit și protestă.

– Doar o plimbare, îl întrerupse ea. Nu voi păți nimic.

Ridicarea lui din umeri spunea multe. Bineînțeles că era o străină, dar chiar și așa, făcea ceva ciudat și se simțea responsabil pentru ea.

– Nu stau mult, insistă ea. N-am ce să pățesc. Mă voi întoarce înainte să sune signor Vittorini.

Vreo patru sute de metri de drum întortocheat duceau în oraș. Mașinile treceau pe lângă ea. Mergea pe lângă marginea drumului, nu era trotuar, gândindu-se că dacă o lovea vreo mașină, scăpa de probleme. Va sta într-un pat de spital, nu în cel conjugal, se gândi tristă, dar nu vroia să aibă un accident.

Ajunse în fața unor hoteluri luminate și continuă să meargă pe trotuar. Între ea și mare era o balustradă de piatră. Între ea și drum erau palmieri, cu trunchiurile luminate de becuri, cu coroanele în umbră. Mai încolo erau mese și scaune, unde cupluri, majoritatea turiști în vârstă, consumau băuturi. Tinerii preferau cluburile de noapte sau barurile.

Francesca nu era conștientă că un bărbat o urmărea. Nu-i era teamă să nu fie acostată, simțindu-se sigură pe ea, și se gândea la alte lucruri. Totuși, se alarmă când un bărbat o opri, până când își dădu seama uimită că era englez și-l cunoștea.

– Fran! exclamă Desmond.

– O, Des! Îi întinse ambele mâini, uitând că o părăsise la vederea unei fețe familiare. O trase spre el și o sărută.

– Ce noroc că te întâlnesc!

– Dar... dar cum ai ajuns aici?

– Am fost trimis la o conferință care a avut loc aici. Am trecut pe la Bellavista și am găsit totul încuiat. Fran, scumpo, mi-am făcut griji ce ți s-ar fi putut întâmpla. Ți-ai rezolvat problemele?

Își aminti. Își trase mâinile dintr-ale lui, spunând rece:

– Grija ta e cam surprinzătoare după felul în care m-ai lăsat baltă.

– N-am avut încotro.

– Chiar așa?

– Da. Fran, vreau să-ți explic. Hai să ne așezăm să bem ceva în timp ce-ți povestesc.

Biletul pe care i-l lăsase o intrigase și acum putea afla amănuntele, dar dacă îl scuza, era cam prea târziu.

O conduse la o terasă cu fața spre mare. Se așezară.

– Îmi pare bine că te văd, Des. Desmond era o parte din trecutul ei, un conațional și fostul ei prieten. Oare de ce o părăsise? Împreună, ar fi găsit un răspuns la problemele ei.

Un chelner veni să ia comanda și Francesca vru cafea. După ce plecă acesta, Desmond spuse:

– Ce s-a întâmplat, Fran? Te-ai descurcat?

Francesca zâmbi tristă.

– Da, dar înainte să-ți spun ce mi s-a întâmplat, vreau să știu de ce ai fugit.

Lui Desmond îi era rușine.

– N-am avut încotro, Fran. Bruta aia din castel, poreclit Diavolo, m-a amenințat. Mi-a spus să plec, altfel... și cred că avea o bandă de ticăloși cu care să mă elimine. N-am avut încotro.

Îl privea uimită, nevenindu-i să-l creadă.

– La început, am crezut că tu l-ai pus să facă asta, continuă Desmond. Îmi spuseseși că vroia să se însoare cu tine și el avea soluția pentru familia ta. Dar după ce am plecat, m-am gândit și mi-am dat seama că te-am judecat greșit. Nu ești capabilă de așa ceva. Mi-am făcut griji pentru tine și m-am bucurat când am avut șansa să vin aici.

– Ai fi putut să-mi scrii, spuse ea.

Desmond ezită.

– Ei bine.... ăă... de fapt ți-am scris, dar nu mi-ai răspuns. Le-ai primit?

Francesca dădu din cap că nu.

– Probabil au fost interceptate. Nu m-aș mira.

Chelnerul se întoarse cu cafeaua și Francesca amesteca în ceașcă, gânditoare și tulburată. Era oare adevărată povestea ciudată a lui Desmond? Își aminti mașina neagră care plecase în viteză, mașina lui Angelo; chiar ea îl dusese pe Desmond, făcând-o să creadă că o părăsise. Știa că soțul ei avea apucături nemiloase și că nu s-ar fi dat înapoi de la nimic să obțină ce vroia. Dar nu avea dreptul să intervină între ea și Desmond, era o dovadă de aroganță și nu putea ierta asta. În parte, supărarea provocată de fuga lui Desmond o conduse la căsătoria cu Angelo. Angelo se bazase pe asta, cunoștea femeile, dar de data asta sărise peste cal. Nu-l putea ierta. Dar în noaptea aceea, nici Desmond nu fusese un erou. Spuse blând:

– Nu ți-ar fi făcut rău, Des.

– O, nu? Arăta ca un diavol și nu mă îndoiesc că acel castel sinistru al lui e plin de răufăcători. Se află la știri, despre italieni și Mafia și tot ce fac. Nu m-ar surprinde dacă ar fi mafiot. Nu vroiam să-mi fie găsit cadavrul plin cu gloanțe.

Îi era teamă că l-ar fi putut considera laș și exagera. Avea ciudă pe Angelo că-l intimidase și-i luase fata și ochii îi străluceau la gândul că se putea răzbuna.

Francesca se înfioră; cuvintele lui puteau fi adevărate; deși nu credea că Angelo ar ucide pentru a-și elimina rivalul, ar fi putut să-l bată pe Desmond. Gândindu-se prin ce pericol trecuse el, își lăsă mâna pe mâneca lui, murmurând:

– Nu te condamn, Des, probabil că a fost o situație oribilă, dar nu-mi vine să cred că Angelo te-a amenințat.

– O, îi cunoști pe latini, mai ales când sunt dominați de pasiune, spuse el și Francesca se înfioră. O privi rugător. Încă te iubesc, Fran. Știu că am fost laș, dar mă gândesc mereu la tine.

Ochii lui o priviră cu lăcomie. Uitase ce încântătoare era și această întâlnire întâmplătoare îi reaprinsese dorința. Părul auriu, ochii ei violeți... Rochia albastră pe care o purta era croită bine și se mula pe ea; avusese mereu bun-gust, iar inaccesibilitatea ei era un farmec în plus.

– Nu voi mai face asta, continuă el. Voi aștepta răbdător până vei fi pregătită să te măriți cu mine; mi-au mărit salariul, acum pot să-ți ajut familia.

Francesca își acoperi fața cu mâinile.

– E prea târziu, Des. M-am măritat cu Angelo, astăzi.

– Fran, nu! Nu se poate!

– Ba da. Am cam fost forțată să fac asta și nu credeam că te vei mai întoarce.

Îi povesti pe scurt toate întâmplările care conduseseră la această nuntă și de ce era singură în noaptea asta. Dar când îi povesti de accidentul marchizului și de plecarea precipitată a lui Angelo, Desmond o privi ciudat.

– E ciudat, căci l-am văzut cu o femeie. Au încetinit în spatele unui camion, eu mergeam pe jos și i-am văzut bine. Era o femeie urâtă, cum o cheamă? Am văzut-o la bal, iar el nu arăta ca un mire smuls de lângă mireasă.

Maria Donizetti. Francesca își aminti privirea ei veninoasă de la recepție. Dar cum se întâlnise cu Angelo? Nu era vocea ei la telefon. Mesajul fusese real.

– Ești sigur că era Angelo? întrebă ea.

– Nu puteam greși, nu-i voi uita niciodată fața. Dragă, îmi pare rău că te-am supărat, poate există vreo explicație.

Francesca privea în gol marea.

– Acum ce voi face? șopti ea.

Angelo o înșela. În ziua nunții, soțul ei o părăsise pentru a să se întâlni cu fosta lui iubită. Poate că doar

o luase cu mașina, dar plecase atât de în grabă încât părea puțin probabil să se oprească să ia un pasager.

Desmond îi luă mâna.

– Se pare că te-am întâlnit la timp, spuse el. Hai să fugim, Fran, înainte ca el să se întoarcă. Dacă nu te-ai culcat cu el, putem anula căsătoria. Te voi lua în Anglia și vom uita că am avut vreodată de-a face cu banditul ăsta italian.

Tânjea după Anglia, ceața cenușie și câmpurile verzi, siguranța pe care o oferea, dar dădu din cap că nu.

– Nu pot, Des. Datorez multe familiei Vittorini. Of, dacă ar fi fost vorba numai de mine, izbucni ea, aș fi venit imediat cu tine, dar nu știu ce se va întâmpla cu ai mei.

– Bănuiesc că se vor descurca în vreun fel. De ce trebuie să fii tu victima, Fran?

Zâmbi tristă.

– Bănuiesc că am un prea mare sentiment de responsabilitate față de familie, dar am făcut un târg cu Angelo și trebuie să-l respect.

– Nu trebuie să-i fii credincioasă unui mincinos, Fran, căci a mințit despre mine. Credeam că mă iubești, nu contez deloc pentru tine?

– Știi că da. O, dacă ai fi venit mai devreme, dacă aș fi știut ce s-a întâmplat de fapt!

Desmond se foi nerăbdător.

– Nu are sens să regreți ce ar fi putut fi. Ești sigură că nu-l iubești pe banditul ăsta?

Francesca tresări.

– Doamne, nu! Mai degrabă m-aș îndrăgosti de Lucifer, mai ales după cele ce mi-ai spus în seara asta.

Tăcu gânditoare, jucându-se cu linguriță în timp ce Desmond o privea nerăbdător.

Faptul că Angelo îl amenințase pe Desmond fusese un mijloc josnic de a-l discredita în ochii ei, forțându-l s-o părăsească. Desmond ar fi putut poate să reacționeze altfel, dar Angelo fusese pe teritoriul lui, iar Desmond nu știuse de ce putea fi în stare. Era posibil ca scrisoarea lui de explicație să fi fost interceptată, sau poate se rătăcise. Era posibil și ca Angelo să aibă o aventură secretă cu Maria; deja o mințise în legătură cu ea.

Dincolo de resentimentul față de el, se temea de el, teamă accentuată de povestea lui Desmond. Îl simțise neiertător. Că acesta era principalul motiv pentru care vroia să fugă, n-ar fi recunoscut nici măcar față de ea însăși; prefera să se gândească la minciunile și aroganța lui. Planul lui Desmond o tenta.

Cât despre familia ei, tatăl se descurca bine cu noua lui slujbă. Nu credea că familia Vittorini va fi atât de josnică să-l dea afară, acum că se dovedise util, doar ca s-o rănească. Dacă pleca în Anglia, putea s-o cheme pe Stacey imediat ce se stabilea acolo. Nu avea de ce să nu-l părăsească pe Angelo. Îi gonise prietenul cu amenințări atunci când avea cea mai mare nevoie de el, ceea ce nu se putea ierta și nici măcar n-o făcuse din dragoste, ci pentru o bucată de pământ. Își aminti povestea biblică a viei lui Nabot. Se făcuse crimă pentru a o obține. Angelo amenințase cu moartea ca să capete Bellavista. Jezebel îl omorâse cu pietre pe Nabot ca să îndeplinească dorința lui Ahab, iar atmosfera medievală de la castel o făcea să creadă că asta era posibil.

Totuși, atunci când îi spusese că nu avea nevoie să se însoare cu ea ca să capete proprietatea, el insistase, de ce? Spusese că-i plăcea părul blond, o pasiune bruscă, dar care a dispărut imediat ce se căsătoriseră și deja o regreta pe Maria.

– Dacă vin cu tine, Des, vom aștepta un timp înainte de a ne căsători, ca această căsătorie să fie anulată. Ești sigur că vei aștepta?

Desmond simțea că se înmuiase și triumful îl amețea. Îl invidia pe Angelo pentru înfățișarea și

pentru averea sa și pentru că-i furase fata, dar acum ea se întorcea la el.

– Ți-am spus că voi aștepta, spuse el ferm.

Francesca își privi ceasul; cele două ore aproape trecuseră. Angelo va suna. Tremură, gândindu-se la ce o aștepta la întoarcerea lui.

– O, Des, aici nu e ca acasă; soarele e prea puternic. Mi-e dor de Anglia. Du-mă acasă!

El îi strânse mâna, deși și-ar fi dorit să-i spună că-i era dor de el.

– Te iau, dar trebuie să te întorci să-ți iei pașaportul și să te schimbi. Conferința mea s-a sfârșit aseară, din fericire. Am o mașină închiriată, dar o pot lăsa la Genova. Vom lua avionul de acolo. Când trebuie să se întoarcă acasă?

Francesca se ridică.

– E departe până la Castel Vechhio. Poate nu se întoarce în noaptea asta, dar ar fi mai bine să mă grăbesc.

Desmond o duse cu mașina până la vilă, dar ea nu-l luă înăuntru. Servitorii l-ar fi văzut.

– Le voi spune că mă duc la culcare, spuse ea, apoi mă voi furișa prin spate. Mai bine m-ai aștepta la poalele dealului.

Desmond râse.

– Asta da fugă. Slavă cerului că te-am găsit la timp!

După ce intră, îl întrebă pe Luigi dacă Angelo sunase. N-o făcuse. Oare era o înscenare? Oare Angelo era cu Maria, nicidecum la Castel Vecchio, chiar în noaptea nunții? Era gata s-o creadă. Asta scuza fuga ei.

Luigi o privea îngrijorat. Atribuia agitația ei altor cauze. O sfătui să se culce și să ia un somnifer. Stăpânul lui se va întoarce dimineață și apoi va veni iar o noapte.

Francesca îi ură buona notte, îi spuse să nu stea treaz și se duse în camera ei. Mâine seară va fi în Anglia.

Totuși, când merse în camera ei, ceva parcă o reținea. Angelo fusese bun cu ea. De pe masa de toaletă, periile de păr cu mâner de argint, parfumurile scumpe și halatul brodat de pe ușă erau probe ale generozității lui. Mită, gândi ea cu dispreț, și se indignă c-o despărțise de prietenul ei. Își aminti ultimul lui sărut... dar acum era cu Maria. Probabil se duseseră împreună la castel.

Se îmbrăcă în pantalon și un pulover. Pașaportul ei nu mai era de fapt valabil, dar nu credea să aibă probleme, deși Angelo ar fi putut suna la aeroport. Nu prea credea asta, va fi prea mânios s-o mai caute. Cu puțin noroc, va fi plecată la întoarcerea lui.

Își luă doar strictul necesar, cămașa de noapte și periuța de dinți, într-o geantă de umăr. Mai avea ceva bani la o bancă britanică.

Se duse la ușă și privi patul larg cu cuvertură de mătase. Va scăpa de asta. Stinse lumina și ieși pe culoar, întrebându-se dacă e sigur să iasă pe ușa din față sau ar fi mai bine să iasă prin spate, dar Luigi ar fi putut fi încă treaz, așa că o luă prin față. Când deschise ușa, văzu o siluetă întunecată. Apoi culoarul fu inundat de lumină și îngheță când îl văzu pe Angelo în fața ei.

– N-a fost cine știe ce, spuse el. Tatăl meu a căzut și și-a rupt mâna. Când am ajuns, se simțea bine și m-a certat că am venit în noaptea nunții. N-am mai sunat, am venit direct acasă. Am condus ca un nebun... Se întrerupse, văzând cum era îmbrăcată și că avea o geantă pe umăr. Ce se întâmplă? se răsti el.

– Ies pe afară.

– La ora asta?

– Da. Din nefericire, te-ai întors prea devreme. Trebuia să fiu departe la întoarcerea ta. Îi înfruntă privirea cu calm. Mi-ai promis că mă lași să plec dacă nu mai pot suporta. Nu mai pot.

– E prea târziu să te răzgândești, spuse el. Îi smulse geanta și o deșertă pe podea. Fugi singură? Deși vocea lui era blândă, ochii erau amenințători.

Francesca ezită, dar fu sinceră și-l sfidă:

– Plec cu Desmond, e aici. Mi-a spus cum l-ai amenințat să plece atunci. Să-ți fie rușine, Angelo!

– Crede-mă, l-am convins ușor, spuse el. Perspectiva de a te susține, cu greutățile tale l-a intimidat mai mult decât orice amenințare.

– Nu te cred. Îl iubeam pe Desmond. Inconștient, folosi timpul trecut. Nu aș fi fost de acord să mă mărit cu tine dacă n-aș fi crezut că m-a părăsit.

Un mic zgomot trăda faptul că Luigi asculta. Angelo o împinse fără ceremonie în salon, lăsând geanta și conținutul ei în grija lui.

– Uite ce e, spuse Angelo. Lașul ăla nu avea nevoie de insistențe ca să te părăsească.

– L-ai amenințat.

– I-am spus doar că există locuri mai sănătoase decât Castel Vecchio. Dio mio, Francesca, crezi că vreo amenințare m-ar fi făcut pe mine să te părăsesc? Mai ales că aveai probleme?

– Nu știu ce ai fi făcut în circumstanțe similare, spuse ea cu dispreț, și nu cred că ai iubit vreodată vreo femeie. Sentimentele tale pentru femei sunt altceva.

– Nu vreau să despic firul în patru. Ce simt pentru tine e bine. Ai idei din filmele de dragoste, înfruntă însă realitatea!

Francesca nu spuse nimic, deși buzele îi tremurau.

– Mă mir că nemernicul ăla a avut tupeul să se întoarcă, spuse Angelo. Spera că ai scăpat de familia ta?

– A venit să scrie un reportaj și ne-am întâlnit din întâmplare. A fost la Bellavista și era îngrijorat de ce mi s-a întâmplat.

– Chiar așa? A așteptat mult până să ia legătura cu tine.

– Mi-a spus că mi-a scris, dar n-am primit scrisoarea.

Angelo râse.

– Dragă, nu fi naivă. Bineînțeles că nu ți-a trimis nici o scrisoare. O privi. Nu aveai nici un scrupul să rupi înțelegerea noastră? Eu mi-am îndeplinit promisiunile.

– Nu mai e valabilă, deoarece m-ai înșelat, strigă ea. Mai mult, în seara asta ai fost cu Maria Donizetti, ai fost văzut. De ce nu te întorci la ea și să mă lași în pace?

– Pentru că nu-mi doresc asta. Am găsit-o pe marginea drumului. Mașina i se stricase și avea treabă urgentă în Imperia. Ai fi vrut să fiu nepoliticos cu o prietenă de familie, cu o femeie cu probleme, pentru că acum sunt însurat?

Tăcu. Explicația lui era plauzibilă, deși era ciudat că avusese timp s-o ajute pe Maria, când se grăbea așa.

– Repet, continuă el, m-am însurat și nu pot uita jurămintele pe care ni le-am făcut azi-dimineață. Nu vei pleca, Francesca.

Ea spuse cu pasiune:

– Nu contează pentru tine că iubesc mai mult degetul mic al altui bărbat decât te iubesc pe tine?

Nu era chiar așa, dar vroia să-l rănească, să-i distrugă masca plină de calm care ascundea, ce oare?

– Nu contează, răspunse el imperturbabil. Și cred că te minți singură. Oricum, fiindcă veni vorba de trupuri, îl vreau pe al tău și am plătit scump pentru el. Refuz să fiu păcălit. Scoate-ți hainele astea ridicole și du-te la culcare. Vin și eu mai târziu.

Adesea, Francesca îl asemăna cu Lucifer și acum arăta satanic, cu sprâncenele negre împreunate deasupra ochilor strălucitori, singura parte vie a feței lui de piatră.

– Nu, oftă ea. O, te rog, nu!

El se duse la servantă și scoase o sticlă și două pahare.

– Asta te-ar putea ajuta, îi spuse el.

– Crezi că dacă mă îmbeți...

– Îți va fi mai ușor, spuse el blând.

Francesca se așeză, simțind că i se înmuiau picioarele, iar el turnă vinul. Când îi întinse paharul plin, îl bău cu sete. Poate că Angelo avea dreptate; dacă se amețea, nu-i va mai fi teamă. Îi umplu iar

paharul și se așează în fața ei, aprinzându-și un trabuc. O privea ca o pasăre de pradă. Nemaiputând suporta tensiunea, Francesca izbucni:

– Faci o mare greșeală, Angelo, ținându-mă aici, am greșit că am fost de acord să mă mărit cu tine. Dar dacă mă lași să plec, putem anula căsătoria. Vei putea să te însori cu Maria Donizetti, cu care sunt sigură, deși negi, că te vei înțelege mai bine decât cu mine. Îți sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut pentru mine și ai mei, dar imediat ce voi avea o slujbă, o voi lua pe Stacey să locuiască împreună cu mine și... Vocea i se pierdu sub privirea lui misterioasă.

– Te porți ca un copil, spuse el. Dacă vroiam să mă însor cu Maria, aș fi făcut-o de mult și e prea târziu să vorbim despre greșeli. Nu te-am obligat să te măriți cu mine, ai fost de acord. Astăzi ți-am dat numele meu, un nume vestit în trecut, despre care nu vreau să se bârfească. În noaptea asta te voi face soția mea de-adevăratelea. Obsesia ta pentru tânărul acela plictisitor nu e un compliment pentru mine și cel mai bine îl pot alunga din gândurile tale, dându-ți altceva la care să te gândești.

Mânia părea că-i mai trecuse și zâmbi aproape tandru.

Refuzând să-i cedeze, Francesca șopti aspru:

– Chiar dacă mă vei face să te urăsc?

Angelo ridică din umeri.

– Nici dragostea, nici ura, n-au de-a face cu această experiență obișnuită. Voi fi blând cu tine și cu cât mai curând îți vei asuma datoria conjugală, cu atât mai bine va fi pentru tine, vei descoperi că nu e atât de groaznic. Speram ca lucrurile să stea altfel, dar... Ridică din nou din umeri și o privi scrutător. Se pare că ți-ai format o imagine diabolică despre mine, ca și cum aș vrea să te violez. Poate că e vina mea că atunci când ne-am cunoscut eram deghizat în diavol. Observ că ești foarte impresionabilă. Sunt doar un bărbat, cara, uman, și nu te voi arde în smoală, chiar dacă pari că te aștepți la asta. Dar..., vocea lui deveni aspră, nu voi mai tolera prostiile despre Desmond. Ești soția mea și-l vei uita repede.

Amețită de vin și de emoții contradictorii, Francesca îl asculta, nefiind atentă la cuvinte, doar la timbrul cald al vocii lui, dar ultima propoziție o făcu să reacționeze.

– Nu pot face asta, îl sfidă ea. Amintirea dragostei nu poate fi uitată la ordin.

Un fulger de mânie lumină fața lui Angelo.

– Atunci, ai măcar decența să-ți păstrezi visurile necredincioase pentru tine, spuse el rece.

Francesca își auzea inima bătând. Cu degete tremurânde, ridică paharul și-l goli.

Angelo stinse trabucul în scrumieră și întinse mâinile spre ea. Zâmbetul lui cald topi severitatea feței lui.

– Vino, amore mio, spuse blând.

Francesca își ridică bărbia.

– Nu sunt copil să fiu certată într-o clipă și împăcată în următoarea!

– Ba ești un copil, cara. Vino, te voi învăța doar cum să iubești.

– Ești ultima persoană de la care aș vrea să învăț asta. Râse isteric. Ce știi tu despre dragoste? Mai curând aș vrea să fiu stâlcită de un diavol, de fapt cred că ești unul!

El se schimonosi, rănit. O privea mohorât, cu fața împietrită.

– Nu te voi ierta niciodată că ai spus asta, spuse el sumbru. Și cum preferi cu răul, așa va fi.

O prinse brutal, o ridică din scaun și o duse în dormitor, unde o aruncă pe pat. Apoi închise ușa și o încuie.

Capitolul 7

Începând din acea noapte, Angelo deveni un străin pentru soția sa; părea schimbat, mai bătrân, mai tăcut și-și pierduse veselia. Se trezea devreme, înaintea Francescăi, și se întorcea la cină sau deloc. Seara, spunea că avea de lucru, ori ieșea afară. Nu-i spunea ce făcea sau unde se ducea. Dacă-l întreba, primea răspunsuri politicoase și evazive, așa că în curând renunță. N-o întreba cum își petrecea timpul.

Deși nu amintea niciodată de evenimentele din noaptea nunții, știa că n-o va ierta. Resentimentul implacabil pe care îl văzuse la Cervo când se supărase pe Maria era acum direcționat împotriva ei. Doar supunându-se total l-ar fi îmbunat, dar era prea mândră ca să facă asta și oricum se îndoia că va reuși. Doar dacă o iubea o va ierta, dar era evident că nu

avea nici un sentiment față de ea. Era soția lui, un ornament al casei. Nu-i păsa de inima ei. Erau ca două cunoștințe, obligați să împartă același acoperiș.

Exceptând nopțile când venea la ea, nopți pe care ea încerca să le uite ziua, căci o făcea să răspundă cu pasiune și-i era rușine, căci lipsea dragostea. Pe plan pur fizic se potriveau de minune, dar dimineața era singură în pat și nu era nimeni s-o mângâie. Apoi își dădu seama cu amărăciune că era doar un mijloc pentru scopul lui. Angelo vroia un fiu.

Și ea vroia. Un copil i-ar fi apropiat. Deși nu-și iubea soția, doar o dorea, ar fi ținut la mama fiului lui. Acest lucru ar fi rupt bariera mândriei rănite pe care Angelo o ridicase între ei și Francesca visa la o familie unită. Trebuia să admită că Angelo nu-i mai era indiferent, de fapt o fascinase mereu, dar acum era inaccesibil și ea își dorea și mai mult să fie prieteni. Deși făceau dragoste, spiritele lor erau străine. Adesea se întreba ce să facă să-l îmblânzească, dar mereu când încerca ceva, el îi zâmbea disprețuitor, așa că ajunse la concluzia că orice demonstrație de afecțiune din partea ei nu era bine primită. Avea și ea mândria ei și începu să-l disprețuiască.

Nu știa ce se întâmplase cu Desmond și nu-i păsa. Ajunsese la concluzia că versiunea lui despre ce se

întâmplase între el și Angelo era exagerată sau chiar neadevărată. Probabil că Angelo îi sugerase că ar fi fost mai bine să plece, dar nu și-ar fi pus în aplicare amenințarea. Îi testase curajul și Desmond picase testul. Francesca presupunea că în timp ce o așteptase, văzuse mașina lui Angelo și plecase în grabă. Nu prea se mai gândea la el.

Angelo o lăsa să vină și să plece când vroia, fiind sigur că acum nu va mai încerca să fugă. Avea mașina ei și mulți bani pentru haine. Părea să fie o soție răsfățată și toate cunoștințele lor o invidiau: doar ea știa ce viață pustie avea.

Stacey stătea mult cu ea, căci mănăstirea sărbătorea multe zile ale sfinților, care erau zile libere. Atunci, Stacey prefera să stea cu sora ei, nu cu părinții. La cererea ei, Bruno fusese adus la vilă și câteodată mai strica straturile de flori, când scăpa din pripon. Îmbătrânea și nu se supăra că era legat, atâta timp cât avea mâncare și adăpost.

În prezența lui Stacey, Angelo redevenea vesel și-i făcea cadouri. Privindu-i împreună, Francesca își imagina cum se va purta cu proprii copii, dar ea va fi oare exclusă? Oare o va ierta când va deveni mamă? Deocamdată însă, nu era gravidă.

Stacey beneficiase deja de schimbare. Îmbrăcată curat și îngrijit, promitea să devină o fată frumoasă, iar manierele i se îmbunătățiseră.

– Am început să devin sora pe care o vroiai? îl întrebă neliniștită pe Angelo, iar el răspunse prompt:

– Ești deja. Sunt mândru să fiu văzut cu tine, și-i sugeră o excursie la Alossio și la Isola Gallinara, o mică insulă numită așa deoarece romanii țineau găini acolo.

Doar la rugămințile lui Stacey o invită și pe Francesca.

Refuză, spunând că avea rău de mare, știind că Angelo vroia să fie singur cu fetița, dar i se rupse inima când îi privi plecând împreună, veseli. Angelo nu râdea niciodată când era numai cu Francesca.

Cum o iubeau amândoi, Stacey era singurul subiect de discuție cu Angelo.

– Are talent la desen, spuse Francesca o dată la cină, după o vizită a surorii ei. Ar putea să meargă la o școală de artă mai târziu și să-și facă o meserie din asta.

– Nu are nevoie să-și câștige pâinea, răspunse Angelo. Cu fața ei, nu va mai fi mult timp singură. Trebuie să-i găsim un soț.

– Pe care vrei să-l alegi tu? Cred că Stacey va dori să și-l aleagă singură.

– Cu condiția să cunoască oamenii potriviți. Îi voi da zestre.

– Crezi că doar pentru asta e făcută o femeie, nu-i așa? Soț, casă și copii. La ultimul cuvânt, fața lui se crispă.

– Așa cred, admise Angelo și sper ca în curând... Oftă. O femeie e incompletă fără un copil.

– Și până acum nu mi-am îndeplinit destinul?

– Nu-ți reproșez nimic, facă-se voia Domnului, răspunse el pios și-și turnă vin.

Francesca îl privi cum savura băutura. Fața lui măslinie îi ascundea adevăratele sentimente, pe care Francesca nu le putea ghici. Angelo era îmbrăcat elegant, căci se ducea să se distreze în seara aceea. Luigi îi spălă și călcă hainele, Francesca nu avea voie să le atingă. Ce diferită ar fi fost viața cu un bărbat ca Desmond, ar fi trebuit să facă treabă prin casă. Aici era doar un obiect decorativ. Era decorativă, rochia de mătaase provenea de la o casă de modă din Milano, părul îi fusese aranjat de un coafor scump, avea diamante la gât și pe degete. Chiar și când erau doar ei singuri, Angelo insista să se îmbrace frumos. Câteodată aducea oaspeți la cină, trebuia să fie pregătită pentru orice.

Vizitatorii ajutau la menținerea barierei dintre ei. Dacă ar fi trebuit să gătească și să spele pentru el, să-și îndeplinească îndatoririle unei soții normale, poate s-ar fi apropiat mai mult. Catastrofele minore

domestice ar fi fost subiect de lamentare sau râs împreună, dar aici totul mergea strună.

Gândindu-se la asta, fața ei se îmblânzi și ochii îi deveniră strălucitori. Angelo îi spuse doar:

– Nu ești de acord cu ideile mele?

– Ăă... poftim? Mă tem că mă gândeam la altceva.

– Evident, aveai gânduri plăcute.

– Nu neapărat. Mă gândeam cum ai reacționa dacă ar fi trebuit să-ți spăl șosetele și chiloții.

– Ce gânduri ai! Ar trebui să fii mulțumită că nu faci asta.

– Aș avea ceva de făcut. Cu coatele pe masă, își împreună mâinile și puse bărbia pe ele, privindu-l. Poate chiar mi-ar plăcea să fac astfel de lucruri... pentru tine.

Angelo o privea și nu-i venea să creadă.

– Ai apucături burgheze, spuse disprețuitor. Faci pentru mine cel mai important lucru din toate.

– A, asta! Oftă. Nu cred că sunt singura care face asta pentru tine.

Fața lui îngheță.

– Niciodată n-ai avut o părere bună despre caracterul meu, nu-i așa? Deși toate deducțiile sunt bazate pe zvonuri.

– Pe ce altceva să mă bazez? întrebă ea cu reproș.

– Ce-ai zice de încredere? sugeră el. Dar în cazul meu, știu că înfățișarea și naționalitatea sunt împotriva mea.

– O, Angelo... începu ea disperată și se opri, încercând să găsească vorbele potrivite. Încrederea oarbă era prea mult, când el nu-i făcea confidențe.

– Basta, spuse el. Nu vreau proteste, mă îndoiesc de sinceritatea lor.

Simți ca un pumnal în inimă, dar întrebă:

– Atunci, pot să te întreb unde mergi în seara asta și cu cine?

– Sigur. Mă duc la cazinoul de la San Remo, singur.

Deci, juca din nou jocuri de noroc.

– Te întorci la vechile obiceiuri proaste?

Angelo ridică din umeri.

– Muncesc mult. Câteodată simt nevoia să mă distrez.

– Ceea ce nu poți face acasă?

– Tu nu încerci să mă distrezi.

– Ce-ai vrea să fac? întrebă ironic. Să dansez pentru tine, să cânt? Mă tem că n-am fost educată să trăiesc în harem.

Angelo zâmbi sardonic.

– Pot angaja profesioniste să facă asta, dar nu-mi place să-mi petrec timpul cu cineva care privește compania mea ca ceva ce trebuie îndurat.

– Nu știu de ce gândești asta, începu ea, dar el ridică mâna s-o oprească.

– E evident, nu trebuie să-și găsești scuze, nu pot șterge cuvintele grele pe care mi le-ai spus. Am memorie bună, Francesca.

– Sigură că ai, țipă ea amar. Dar era altă situație... Se gândi la Cervo, când el fusese tandru și la zâmbetul încurajator pe care i-l arătase Angelo în biserică, în ziua nunții. Mă mir că te mai obosești să dai pe acasă.

– Motivul e evident. Poate că antipatia dintre noi împiedică asta.

Îi venea să strige că era vina lui, ei nu-i era antipatic, dar expresia aspră a feței lui o opri. Nu-l putea îndupleca. Se întreba dacă lui nu-i plăcea de ea. Spuse tristă:

– Mariajul nostru nu prea merge, nu-i așa? N-ar fi mai bine să mă eliberezi și să găsești pe altcineva mai potrivită? Nu sunt fericită și cred că nici tu. Ar fi mai bine să ne despărțim.

Angelo oftă.

– Posibil, dar m-am însurat cu tine. La urma urmei, a trecut puțin timp și poate, cu timpul, te vei împăca totuși cu viața ta aici. Ar fi mai bine dacă... Suspiciunea îi străluci pe față. Sper că nu mă păcălești în privința asta?

Îl privi perplexă, apoi roși de mânie.

– Cum îndrăznești să sugerezi asta? Vreau copii la fel de mult ca tine.

– Sigur? Părea să se îndoiască și adăugă aspru: Știu că femeile pot face lucruri de neiertat din ură.

Francesca își duse mâna la gură ca să ascundă buzele care îi tremurau. Era crud s-o acuze astfel, fără să-i dea posibilitatea de a se apăra. Dacă gândea astfel despre ea, probabil c-o ura.

Cum masa de terminase, Angelo își aprinse un trabuc și se ridică. O privi misterios. Lumina electrică aurea părul ei, care era strâns în coc. Ceafa îi lucea ca fildeșul, ca un medalion de aur. Mânecile subțiri de șifon îi acopereau brațele subțiri. Încă părea greu de abordat, ceea ce-l atrăsese la început. Angelo se apropie.

– Francesca...

Îl privi abătută, temându-se să n-o acuze din nou.

– Nu e timpul să pleci la cazino? întrebă ea rece. Bănuiesc că te vei întoarce abia după miezul nopții?

Fața lui se înăspri. Impulsul îi pieri.

– Nu mă întorc în seara asta, spuse el. Poate vin mâine seară, poate nu. Îl voi suna pe Luigi când voi fi sigur ce voi face.

Privirile li se întâlniră. El zâmbea cinic. În haine distinse, îngrijit, cu capul ridicat, arăta ca un prinț, și la fel de inaccesibil.

– Ciao, spuse el și plecă.

Francesca simțea că i se strângea inima. Deci, avea altă femeie și se întorcea la vechile obiceiuri. Niciodată nu mai lipsise toată noaptea. Fusese acolo, în camera de alături, chiar dacă era singură. Privi masa cu tacâmuri de argint și sticlă venețiană, trandafirii din vaza din centru, pe care chiar ea îi culesese și-i aranjase. Ferestrele sufrageriei erau deschise spre balcon și afară era o noapte italiană de catifea deasupra mării care șoptea. Casa ei n-avea nici un defect, doar că nu se simțea acasă. În cele din urmă începu să-și înțeleagă inima, plină de imaginea soțului ei. Era superior lui Desmond Watson în toate privințele, dincolo de înfățișarea atrăgătoare și ar fi trebuit să-și fi dat seama de la început. În schimb, încercase să-l înfrunte, refuzând să-și deschidă inima față de el, supunându-se, dar fără să cedeze, mândria ei cerând ca el să nu aibă triumful de a ști că-i cucerise dragostea.

Ar fi dat orice să nu fi spus cuvintele teribile din noaptea nunții. Angelo spusese că n-o va ierta niciodată și era hotărât să n-o lase să se răscumpere. Mai demult, Francesca citise că erau trei lucruri care nu puteau fi luate înapoi, săgeata trasă, cuvântul și ocazia pierdută. Ultimele două erau pentru ea un adevăr dureros.

Luigi veni și-i spuse că filtrul de cafea fusese pus în salon.

– Grazie, murmură ea mecanic, rezistând impulsului de a răspunde că nu vroia cafea. Era doar o ceașcă, Luigi era mereu la curent cu mișcările stăpânului său. Se duse în salonul gol. Demnitatea îi cerea să păstreze aparențele în fața personalului, să nu se trădeze că era ceva în neregulă.

***

După căldura plăcută a verii, veni toamna mai răcoroasă, măslinele se coapseră și începu culesul lor. Sub copaci se puneau plase și se scuturau crengile cu ajutorul unor scări. Femei bătrâne, cu fețe zbârcite de vreme și trai greu, adunau fructele picate, alegându-le de frunze și alte obiecte.

Contrar așteptărilor, Bellavista dădu o recoltă bună. Într-una din vizitele ei ocazionale la castel, Francesca văzu activitatea de la fosta ei casă. Un vătaf supraveghea proprietatea și locuia acolo. Copiii lui slabi, cu pielea măslinie și ochi căprui, alergau râzând pe terase. Francesca ar fi vrut să fie ai ei. Nu-i plăcea să-l viziteze pe marchiz, displăcându-i privirea lui pe

talia ei și întrebarea nerostită din priviri. Până acum, nu reușise să-i dea un moștenitor.

Odată cu trecerea timpului, ea și Angelo se înstrăinară și mai mult. Adesea, nu-l vedea cu zilele și nu venea întotdeauna acasă noaptea. Avea mereu câte o scuză, că avea treabă, că era o problemă, dar păreau cusute cu ață albă. Chinuită de gelozie, se foia în patul singuratic, ducându-i dorul, dar când el sosea, Francesca era rece, convinsă că făcea dragoste cu ea doar din datorie. Deveni palidă și trasă la față, iar Angelo vru s-o ducă la doctor.

– N-am nimic, îi spunea ea. E de la căldura verii care a trecut. Acum că e mai răcoare, îmi va fi mai bine.

Refuză cu hotărâre ajutorul medical. Nu trupul ei era bolnav, ci sufletul.

Stella se îmbolnăvise și trebuia să se opereze. Doctorul care o îngrijea îi recomandă un chirurg britanic, un specialist în problema ei. Cum era încă cetățeană britanică și avea dreptul la ajutor medical gratuit și cum Henry disprețuia spitalele italiene, se hotărâră s-o trimită la Londra. Vroia ca Francesca s-o însoțească. Henry nu vroia să-și pună în pericol slujba lipsind mult de la serviciu și spera ca fiica lui să-și poată însoți mama.

Francesca primi cu bucurie șansa de a rupe o rutină insuportabilă, dar se îndoia că Angelo o va lăsa să plece. Spre surpriza ei, el fu de acord.

– O schimbare ți-ar face bine, spuse el. Umple-ți iar obrajii cu culoare, deși în Anglia acum e ceață.

– Nu e mereu așa, își aminti ea zilele blânde din Anglia.

În mod ciudat, acordul lui o deranja; îi trezea cele mai negre suspiciuni. Era sigură că Angelo vroia să plece ca să-și poată face nestingherit de cap.

– Ai nevoie de o vacanță, insistă Angelo.

– Departe de tine?

El ridică din umeri.

– O scurtă despărțire ne va face bine amândurora.

– Și tu îți iei o vacanță? Începe sporturile de iarnă.

Știa că Angelo fusese un bun schior și acolo putea cunoaște multe femei.

– Deși mă atrage ideea, am multă treabă. Tatăl meu devine tot mai inactiv. Am multe responsabilități.

Deși familia Vittorini era partener principal la firma de ulei de măsline, Francescăi îi venea greu să și-l imagineze pe Angelo ca om de afaceri. Era prea decorativ.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el zâmbi și spuse:

– Trebuie să-mi câștig pâinea.

– N-a fost mereu așa, am dreptate?

– Am avut noroc, tatăl meu m-a lăsat să mă distrez, dar a venit timpul să renunț la copilării.

– Nu le-aș numi așa.

– Tocmai. Nu aveau sens. Responsabilitatea vine odată cu vârsta. Încă puțini ani și voi cheli, și voi face burtă.

Francesca îi privi burta suplă și părul des.

– Nu mi-e teamă de asta pentru mult timp de acum încolo.

– Crezi? Dar Maria a spus... Se întrerupse văzându-i fulgerul din priviri.

– Deci, încă te mai întâlnești cu ea?

– N-o pot evita, răspunse el blând. Nu știai că e directoare la compania de ulei?

Francesca era uimită.

– O femeie în afaceri? În Italia?

– Da, femeile se infiltrează peste tot. Tatăl ei are multe acțiuni și cum nu are nici un fiu, a delegat-o pe Maria să-l reprezinte.

Soțul ei era în contact, poate zilnic, cu dușmanca ei. Oare cu ea stătea Angelo noaptea în Oneglia?

– Sigur nu-ți convine, spuse ea acid. Tu crezi că locul unei femei e acasă.

– Timpurile se schimbă și Maria e deosebită. Mama ei e invalidă și tatăl ei depinde de ea. Bineînțeles că vrea ca ea să se mărite, dar Maria nu are astfel de

înclinații. Nu, pentru că nu poate pune mâna pe tine, se gândi Francesca. Poate că nu e frumoasă, dar e inteligentă.

– Ce păcat că nu te-ai însurat cu ea, strigă Francesca, geloasă. Aveți multe în comun.

Spre supărarea ei, n-o contrazise, ci spuse calm:

– O posibilitate ratată, dar ce să mai regret acum?

Deci regreta că nu se însurase cu Maria Donizetti și o deranja să plece cu gândul ăsta în Anglia.

***

Francesca se așteptase ca Angelo s-o conducă la aeroport, dar în ultima clipă apăru o problemă la firmă și le conduse Henry. Nu apucase nici măcar să-i ia rămas-bun de la Angelo. El se trezise devreme și plecase la Imperia.

Faptul că nu-și luaseră rămas-bun o deranja enorm. Niciodată nu se mai despărțiseră astfel.

– Vă voi suna în fiecare zi, spuse Henry în timp ce așteptau la aeroport să li se anunțe zborul. Vittorini a spus că pot folosi telefonul de la serviciu. Soțul tău, Fran, a fost foarte generos cu noi. Spre norocul nostru, te iubește mult.

Francesca zâmbi, dar nu făcu nici o remarcă. Angelo era darnic, dar n-o iubea. Se apropiase de ea doar fizic și asta n-o mulțumea, își dorea încrederea lui, prietenia lui.

O voce aspră anunță zborul lor și Henry își sărută soția.

– E timpul să mergeți, dragă. Gândurile mele vor fi cu voi noapte și zi. Stella, palidă, se ținea de brațul fiicei ei când intră pe poartă.

Avionul decolă pe cerul senin de dimineață. Francesca avu o presimțire neașteptată că nu va mai vedea Italia vreodată.

***

În timp ce mama ei era în spital, Francesca se cazăîntr-un hotel liniștit din Bloomsbury. Chirurgul nu vroia s-o opereze pe Stella până nu era perfect odihnită după călătorie și așteptarea era grea. Așa cum promisese, Henry sună în fiecare zi. Și marchizul o sună, întrebând despre sănătatea Stellei, dar nu și Angelo.

Sosi și ziua operației. Abia peste câteva zile Francesca putu s-o viziteze. Imediat ce se simțea mai

bine, avea să fie internată într-o casă de odihnă, unde avea o cameră rezervată pe cheltuiala familiei Vittorini, până va putea să se întoarcă în Italia.

În afara vizitelor la spital, pentru Francesca timpul trecea încet. Vizită vreo două prietene din facultate, care locuiau în apartamente mici și aveau o viață amoroasă bogată. Le scrise tatălui ei și lui Stacey, chiar și lui Angelo. Spera că-i va răspunde.

Veni decembrie și vremea se strică, deși Henry le spunea că era soare în Liguria.

Într-o seară, disperată să audă vocea lui Angelo, sună la vilă. Răspunse Luigi, spunând că stăpânul era plecat.

În cele din urmă primi o scrisoare de la Angelo. O deschise cu degete tremurânde. Începea dur:

Francesca,

Nu demult mi-ai cerut să te las să pleci și eu am refuzat. Dar m-am gândit la asta și mi-am dat seama că ai dreptate, căci e evident că nu ești fericită cu mine. Nu trebuia să te iau de soție, dar speram, însă acum nu mai contează. Nu sunt un monstru, cum crezi, nici insensibil, și mă doare și pe mine. De aceea, propun să ne despărțim. Deși în Italia nu se acceptă divorțul, în unele circumstanțe se poate obține o dispensă. Cum nu avem copii și tu ești de altă religie, nu va fi

prea greu. Te rog nu mă contacta în timp ce demarez acest lucru. Până te vei recăsători, voi continua să-ți plătesc cheltuielile la banca ta din Londra. Sper că această decizie va duce la fericirea ta.

Angelo Vittorini.

P.S. Voi cere să-ți recapeți numele de fată.

Francesca citi și reciti rândurile reci, căutând să citească printre rânduri. Știind că nu-l iubea, se așteptase s-o îngenuncheze. Dar ea încercase să-l părăsească pentru altul. Totuși, vina nu era în întregime a ei; de multe ori vroise să se împace cu el, dar o respinsese. Nu-i cunoscuse decât trupul; sufletul lui era ferecat pentru ea.

Cu logică feminină, era sigură că în spatele dorinței lui de libertate era altă femeie, probabil Maria Donizetti.

Francesca își dădu seama că nu-i arătase niciodată lui Angelo dragostea ei. Abia acum știa cât îl iubea.

Capitolul 8

– Ei bine, doamnă Vittorini, spuse doctorul, nu aveți de ce să vă faceți griji, de fapt ar trebui să vă felicit. Nu pot fi sigur până nu vă fac un test, dar nu v-ați gândit că ați putea fi gravidă?

Fuseseră semne pe care le-ar fi putut recunoaște, dar le atribuise schimbării climei și anxietății.

– Nu m-am gândit, admise ea.

Aproape că-i venea să râdă. Chiar atunci când Angelo se hotărâse s-o lase să plece, descoperise că purta în pântece copilul lui!

Francesca plecă, exaltând. Nu se mai punea problema divorțului, acum. Când îi va spune lui Angelo, și el va fi la fel de bucuros ca și ea și poate o va ierta.

Dar el spusese să nu-l contacteze.

Vroia să i-o spună în față. Îi scrise doar că avea ceva important să-i spună și s-o sune la hotel. Măcar îi va auzi vocea.

Stella se simțea mai bine și abia aștepta să se întoarcă în Italia.

– Ce veste minunată, scumpo, exclamă ea. Voi pleca poimâine. Am auzit că tu nu te mai întorci. Angelo ți-a trimis lucrurile la apartamentul nostru și spune că va renunța la vilă. Ce s-a întâmplat, Fran?

Angelo fusese prompt, nerăbdător s-o șteargă din viața lui.

Francesa avu un impuls să-i spună mamei ei totul, dar aceasta nici măcar nu așteptase un răspuns la întrebare.

Stella plecă înainte ca Francesca să primească un răspuns de la Angelo.

Două zile mai târziu, scrisoarea ei pentru Angelo se întoarse. Nici măcar n-o deschisese. În plus, primi o notă bătută la mașină în care era informată să nu mai încerce să-l contacteze decât prin avocații săi, a căror adresă era dată. Aceasta era semnată de secretara lui Angelo.

Începu să-și caute un apartament. Trimise cadouri părinților ei și lui Stacey.

Găsi un mic apartament mobilat și se mută în el, după care căzu în letargie. Aștepta, dar nici ea nu era sigură ce. Poate ar fi fost mai bine ca fiul ei să nu-și cunoască niciodată tatăl.

Capitolul 9

Angela Anastasia Vittorini se născu în iulie. La naștere, mama ei fusese în pericol de moarte. Era brunetă și avea ochii albaștri ai bebelușilor. De asemenea, așa cum se întâmplă câteodată cu nou-născuții, semăna mult cu tatăl ei.

Când aflase că avea o fetiță, Francesca plânsese. Nu se putea împăca așadar cu Angelo. El vroia un fiu.

Poate că familia Vittorini nu vroia acest copil, dar ea îl iubea.

Îi scrise din nou lui Angelo. Îi spuse că nu mai vroia bani de la el. Ca să fie sigură că primea scrisoarea, scrise pe plic la mașină: Privat, Urgent și Important. Nu-și va da seama de la cine era scrisoarea până n-o deschidea.

Veni toamna rece și umedă. Francescăi îi era dor de soarele Italiei. Aștepta răspunsul de la Angelo. Cel puțin nu i se mai returnase scrisoarea.

Găsi un serviciu ca bucătăreasă la un spital din Londra și o creșă unde o putea lăsa pe Angela.

Apoi, într-o după-amiază mohorâtă, în timp ce Angela dormea, Francesca avu un vizitator neașteptat.

Când deschise ușa, se trezi față în față cu soțul ei. Francesca purta pantaloni și o bluză înflorată și avea părul despletit.

Angelo era îmbrăcat în costum și părea mai bătrân, iar părul îi albise la tâmple.

– Pot să intru? Cred că avem multe de discutat.

– Intră.

Tocmai atunci, Angela se trezi și începu să plângă.

– E un copil aici? întrebă Angelo.

– Fiica ta! răspunse Francesca.

– Atunci, n-o să ne mai despărțim niciodată!

Sfârșit